

eTULLIAN 15

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S ANDY GIDDINGSEM | TURNÉ IANA ANDERSONA V ČR

FANCLUB JETHRO TULL CZECH & SLOVAK REPUBLICS

Březen 2010



Recenze na DVD
JETHRO TULL LIVE AT AVO SESSION FESTIVAL
EDEL 0201708ERE (listopad 2009) [90:00]
V prodeji od 15. února, přibližná cena 550-600 Kč



Hurá pro Švýcarsko. Zatímco zbytek světa čekal 31 let na oficiální vydání koncertu Jethro Tull z Madison Square Garden, Švýcaři měli menší zpoždění pěti let na vydání koncertu z roku 2003 Montreux a přesně 12 měsíců na vydání DVD Avo Session.

Koncert Tull 15. listopadu 2008 v baselském Festsaal der Messe, části Avo Session festivalu, byl živě vysílán švýcarskou TV SF2, a toto je bona fide vydání přenosu. Přestože všechny televizní společnosti po celém světě chtěly vydání takového koncertního DVD – ačkoli to

možná i zkoušely, laskavé odsouhlasení bylo zamítnuté Ianem Andersonem. Ian byl vždy obezřetný při vydávání koncertů Jethro Tull na video/DVD a argumentoval, že je to poněkud nudné sledovat nepřetržitě vystoupení na obrazovce bez jakékoli pauzy (v případě DVD obvykle rozhovorů...), a já mu naprosto rozumím. Zvláštní, ačkoli někdy se to může zdát jako záznam z roztřepané videokamery tajně pořizující polovinu koncertu, plně hlav, štěbetajících diváků, což může být vzrušující, a jistěže více realistické vystoupení než několikazáběrové detaily, kdy můžete dokonce spočítat zpěvákovy chlupy v nose (také na Blu-ray). Na druhou stranu, některé nelegální věci, které byly zaslány AND (dobrovolně, můžu je přidat) jsou strašné (a ilegální), takže vydání tohoto kousku s excelentní kamerou a původním zvukem je vřele vítáno.

Takže, tento záznam je s oficiálním souhlasem, Ian Anderson napsal pár svých typických komických slov pro šestistránkovou přílohu (zahrnující, ne poprvé, Doana Perryho a curry). Ovšem, nebudte tak nadšení ze čtyř bonusů, nehleďte na zmínku o Baselu, jsou zde hlavně fakta a čísla, dále část „V zákulisí“ a jednoduše zahrnující fotky všech účinkujících v Avo Session. Co se týče koncertu, setlist je skvělý, výběr toho nejlepšího s několika méně známými skladbami, jako indikace toho, jakým způsobem se rok od roku věci mění, nehleďte na nedostatek nového materiálu, jsou pouze čtyři skladby (Living In The Past, Bourée, Aqualung a Locomotive Breath), které se objevily na obou DVD, jak na tomto, tak i na Montreux 2003. A samozřejmě, jiné složení kapely, na palubě s Davidem Goodierem

a Johnem O'Harou (a podle poznámek IA „v dobré formě“), takže je to dobré mít v oficiálním držení pro potomstvo.

Skladby: My Sunday Feeling / Living In The Past / Serenade To A Cuckoo / So Much Trouble / Nursie / Rocks On The Road / A New Day Yesterday / Too Old To Rock & Roll: Too Young To Die / Bourée / Noihing Is Easy / Dharma For One / Heavy Horses / Thick As A Brick / Aqualung / Locomotive Breath

Bonus: Více o AVO SESSION Basel / Kdo hrál na AVO SESSION Basel / V zákulisí / Objevte Basel

MW (AND #99)/ RA

PRVNÍ MANAŽER JETHRO TULL, DEE ANTHONY, UMÍRÁ

Ianova poznámka: My všichni u JT truchlíme nad odchodem legendárního rockového manažera Dee Anthonyho, kterého jsme dostali, když jsme se přihlásili do agentury Premier Talent. Terry Ellis a Chris Wright si původně mysleli, že máme mít amerického manažera, dříve než převzali tuto práci v roce 1970.

Zde je příběh, k němuž byl zdarma poskytnut materiál díky laskavosti britského listu The Independent:

Anthony D'Addario (Dee Anthony), hudební manažer, narozen 9. 4. 1926 v New Yorku, dvakrát ženatý (4 dcery), zemřel v Norwalku, Connecticut 25. 10. 2009.

Narozen v r. 1926 jako Anthony D'Addario Dee, vyrůstal v Bronxu. V roce 1944 se dal k americkému námořnictvu a byl dekorován medailami Victory Medal, the Asiatic Pacific Medal a American Theatre Medal za svou tříletou službu u ponorkového vojska.

Po skončení II. světové války si otevřel malou restauraci a pomohl nastartovat kariéru zpěváka Jerry Valeho a poangličtil jeho jméno. Mezi roky 1954 a 1962 pracoval jako osobní manažer pro Tony Bennetta. V polovině 60. let odcestoval do Londýna a angažoval se u několika vynořujících se rockových formací.

„Líbilo se mi co jsem slyšel, co jsem viděl. Pomyslel jsem si: „To je pro mě“, vzpomínal v r. 1996. „Přivezl jsem do Ameriky něco, o čem jsem si myslel, že je to nový druh hudby. Britské kapely byly velmi ovlivněny bluesem a „country“ – jižanským zvukem.“

V r. 1968 založil Dee Anthony spolu se svým bratrem Billem Bandana Enterprises. Rok nato převzali management MC5, vlivné detroitské kapely, a zajistili pro Ten Years After a Cockera vysoce profilové vstupy na festivalu Woodstock. Anthony byl příčinlivý lovec talentů, učil své klienty šmrncovní pódiové řeči, natloukal do nich pohybové kreace na pódiu,

předváděl jim otřepanou a povinnou komunikaci s publikem a další triky pro získání publika.

„Znali jsme důležitost pódiové show – načasování, osvětlení – na rozdíl od pouhého provádění písní – a tím to je.“ Řekl: „Chtěli jsme vzít posluchače na cestu takovým směrem, aby vás mohli následovat skrze celý tvůj repertoár. Znali jsme význam slov „opakování tématu skladby“ a „vytleskávání.“ V 70. letech prováděl kariérou jazz-rockového kytaristu Al Di Meolu. Průmyslový časopis Billboard mu udělil cenu „Manažer roku“ v letech 1976 a 1977. Frontman JT Ian Anderson vzpomíná na Anthonyho se zalíbením: „Dee Anthony byl první živý Američan, se kterým jsem se potkal, ale ne v New Yorku, ale těsně před tím, než jsem nastoupil do svého prvního letadla do New Yorku (asi v Londýně nebo kdoví kde) z kraje roku 1969, a měl jsem ohromný kulturní šok. Byl to malý, dost obtulstlý člověk, který pevně drží směr a prosazuje se. Dee nás uvedl a dal nás k legendárním promotérům, jako byli Bill Graham a Don Law. Na následujícím turné jsme dělali předskokany Led Zepelin na několika show. Měl tři pravidla na úspěch jako agent. První znělo, vždy ber prachy. Druhé bylo, nezapomeň vždy brát prachy kdykoliv. A třetí bylo, nezapomeň, abys, ať jsi udělal cokoliv dalšího, vždy bral prachy. Ať je to pravda nebo ne, hodně se o něm mluvilo, že byl napojen na podsvětí – mafii. Trošku si s tím zahrával. Pořád se doslýchám věci. Během jednoho roku manažeri Terry Ellis a Chris Wright rozhodli, že vztah s Dee Anthonyem není ten pravý a vzpomínám, že kolovaly řeči o tom, jak se Terry a Chris ocitnou ve dvou oddělených sudech od cementu na dně řeky Hudson (možná, že by Iana zaujaly naše „Orlické vraždy“ PŠ), ale Dee to vzal dobře. Pomohl ztvárnit podobu průmyslu živých koncertů v Americe, tak jak vznikla. Byl to tvrdý chlápek. To je Dee ve své skořápce. Více než kdokoliv jiný symbolizoval přechodné období mezi starou školou – takovej týpek, kterej asi měl v šuflíku u svého ohromného desktopu vedle doutníků pistoli – a novou brigádou – lidmi, kteří velmi pravděpodobně měli vysokoškolské vzdělání, byli střední třídou. Kdyby nebylo Dee Anthonyho, byli bychom bývali mohli skončit v drápech někoho mnohem horšího.“ (No, tahle poslední Ianova věta nezni směrem k americkému showbusinessu příliš lichotivě)... www.jtull.com/ PŠ

JETHRO TULL & ŠKAMPOVO KVARTETO

Dobrý den, pane Myslivečku.

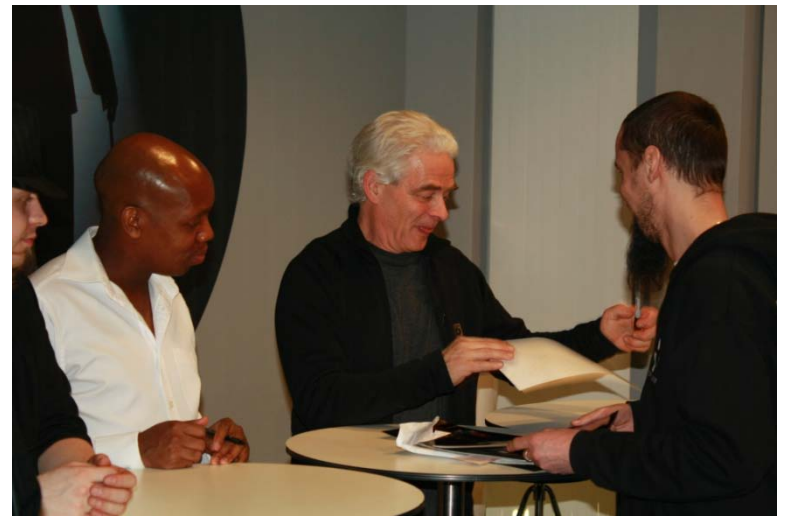
K přizvání Škampova kvarteta na prosincové turné po českých historických divadlech došlo již poměrně brzy v roce 2009, tuším, že to byl únor. Tehdy byl hudebnímu vydavatelství Supraphon položen dotaz, zda

nemají „ve stáji“ nějaké kvarteto, které již má určité zkušenosti s „Cross over“ projekty, protože skupina Jethro Tull chce u nás v prosinci vystoupit v takovéto kombinaci. Oni si okamžitě vzpomněli na nás, protože již poměrně dlouho spolupracujeme s Ivou Bittovou. Například jsme vydali album „Moravská lidová poezie v písních“ – tedy Janáčkem v mládí zapsané moravské lidové písně. Janáček se tehdy zřejmě obával, že se tato lidová klenotnice ztratí. Původní klavírní doprovod jsme si s pomocí Vladimíra Godára zaranžovali pro kvarteto a pro zajímavost dodávám, že někteří členové kvarteta, hlavně tedy Pavel Fischer, se dokonce na popud Ivušky pustili do zpěvu.

Byli jsme tedy kontaktováni panem Pavlem Malúšem, který vysvětlil, že se chystá „akustické turné“, a pokud tedy máme zájem, abychom zaslali nějaké naše nahrávky panu Andersonovi. To jsme učinili a po nějaké době přišla kladná odpověď! V našem kvartetu sice hrajeme klasický repertoár od roku 2008 v nové sestavě, pro tento projekt jsme ovšem nastoupili víceméně ve staré sestavě s Pavlem Fischerem, Janou Lukášovou a Margit Klepáčovou, protože Pavel hudbu Jethro Tull dopodrobna zná, neboť ji od mládí zaníceně poslouchá. Noty jsme dostali na květnovém koncertě JT v pražském Kongresovém centru, spolu s některými nahrávkami, i když se řada věcí nakonec ještě změnila. Ta vynikající aranžmá pro kvarteto připravil John O'Hara – něco z toho byly mj. předělávky orchestrálních verzí. Poměrně pozdě na podzim ještě přibylo kvartetní sólo verze Songs from the Wood/Heavy Horses, čímž jsme samozřejmě byli potěšeni a poctěni.

Po důkladné přípravě pod vedením Pavla Fischera došlo tedy k první a zároveň jediné zkoušce 12. prosince 2009 v Praze. Záhy se ukázalo, že pojem „akustické turné“ je poněkud relativní, ne tedy že by se hrálo bez mikrofonů, ale naopak, že bude celé vystoupení amplifikované. Dodávám, že oproti Kongresovému centru, kde kapela hrála s velkou chutí, ale na můj vkus moc nahlas, bylo toto pojetí komornější. Poměrně dlouho se řešilo, jak vlastně kvarteto nazvučit – nejprve jsme zkoušeli snímače, které ovšem měly tendenci drnčet o desku nástroje. Zvukař Mike z toho byl nešťastný, i když jeho dobrou náladu hned tak něco nerozhodí. Nakonec někde sehnal malé mikrofonky na husím krčku, které se připnul ke kobyčkám nástroje, a takto jsme odehráli celé turné. Zážitky ze zkoušky: snažili jsme se být připravení, protože to by měl být znak každého profesionála. Stejně tak na nás působili všichni členové kapely. Po několika písničkách se nám zdálo, že to půjde dobře. Ian Anderson na nás byl od počátku velmi milý, jako ostatně všichni.





Vzbuzuje u všech přirozený respekt a v uměleckých otázkách má pochopitelně poslední slovo. Zkouška trvala i s pauzou asi pět hodin, několikrát jsme ty věci přejeli, John občas ještě pár not přidal či ubral, a nakonec jsme se rozešli ve výborné náladě.

Koncerty byly i pro nás velmi silným zážitkem, plným energie. Mám-li stručně charakterizovat dojem z výkonu Jethro Tull, napadají mě tři slova: radost, přesnost a profesionalita. Radost z muziky – ono je vidět, jak je to hraní baví, a hodlají se hudbou bavit. Tato pozitivní síla se pak lehce dostává k posluchačům. Stále si ovšem při tom udržují ohromující preciznost při pódiovém výkonu, což vy jakožto fanoušci, kteří objeli jejich koncertů desítky, jistě dobře víte. Nakonec vše dovršuje profesionalita v přístupu. To znamená, že se nikdo necourá na zvukovku, zázemí je perfektně zajištěno, zvukaři jsou pohotově k dispozici atd. Je nutno poděkovat panu Malúšovi a lidem, kterými se obklopil, například Lee Melnikovové a celému týmu okolo. Takže suma sumárum, i my jsme moc rádi, že jsme se tohoto turné jako hosté zúčastnit.

RADIM SEMIDUBSKÝ

SE TŘEMI BLÁZNY VE ČTYŘECH DIVADLECH NA PĚTI KRÁLÍCH – O ŠKAMPOVĚ KVARTETU (NE)MLUVĚ ANEB JETHRO TULL V OBÝVACÍM POKOJI

Už v létě roku 2009 jsme se my jethrotullchtiví dozvěděli, že skupina přizpůsobí své vystupování magické devítce na konci letopočtu a uspořádá u nás DEVĚT koncertů!!!

Takže kromě dvou představení v sále pražského Kongresového centra (31. 5. a 1. 6.) a dvou open air akcí v zámecké zahradě ve Slavkově u Brna a na výstavišti Černá louka v Ostravě (29. 8., 30. 8.) se Ian Anderson rozhodl, že po sérii čtyř vystoupení v Německu využije nádheru několika našich starých divadelních sálů a odehraje v nich společně se svými spoluhráči PĚT (!) vánočních představení za vydatné podpory českého Škampova kvarteta. Musím vám říct, že mě tato zvěst zpočátku dost zneklidnila, jelikož koncerty se měly konat v pěti dnech po sobě, většinou ve dnech všedních, tedy pracovních a navíc v divadlech od sebe poměrně dost vzdálených – alespoň pro mě, člověka ze Zlína.

A tak jsme se společně s René Aujeským z Olomouce mailově i telefonicky delší dobu domlouvali, na které dva nebo tři z koncertů pojedeme.

Nakonec mi ale proběhlo hlavou: „Tohle je ale určitě jeden z Ianových výjimečných projektů, který se už těžko zopakuje! Pojedu na všech pět – ať to stojí, co to stojí! A že TO tedy stálo... Ale čert vem peníze – také to

za to STÁLO!!! Svůj záměr jsem sdělil Renému, který to vše pochopil správně – prostě jako já – a rozhodl se stejně. Do třetice se k nám připojil ještě další podobný blázen, David Pytlík – ten měl proti nám dvěma alespoň tu výhodu, že je z Prahy a navíc (auto)mobilní.

Ti blázni tedy byli **tři**.

Divadla, ve kterých se tato speciální vystoupení měla konat, byla opravdu nádherná a jejich starobylost a interiéry dodaly všem koncertům pocit neobvyklosti, výjimečnosti a, jak už jsem říkal, zřejmě i neopakovatelnosti. Jednalo se o Východočeské divadlo v Pardubicích (**neděle 13. 12. 2009**), které zrovna slavilo 100. výročí od svého vzniku, Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni (**pondělí 14. 12. 2009**), Hudební divadlo v Praze Karlíně (**úterý 15. 12. 2009** a **středa 16. 12. 2009**) a Městské divadlo v Jablonci nad Nisou (**čtvrtek 17. 12. 2009**) – všechno též více než stoletá divadla.

Ta divadla tedy byla **čtyři**.

Ian Anderson si, jak už u něj při jeho smyslu pro nepředvídatelnost bývá zvykem, k sobě přibral Tullovského baskytaristu Davida Goodiera, klávesistu, dirigenta a aranžéra Johna O'Haru, ale tradičního Martina Barreho tentokrát na (akustickou) kytaru nahradil mladý německý hudebník Florian Opahle a Doana Perryho na bicí vystřídal mladý Brit snědé pleti Mark Mondesir. Muzikantská zkušenost s mládím a entuziasmem dělají často zázraky a tady to skutečně fungovalo na sto procent. Podle přepracované skladby We Three Kings, navíc přejmenované na We Five Kings, se na pódiu objevilo pět vynikajících hudebníků.

Těch hudebních králů tedy bylo **pět**.

Samozřejmě by ale bylo nespravedlivé, abych se nezmínil o velmi podstatném zapojení českého Škampova kvarteta (neboli The Scamps = Darebové, jak je překřtil Ian, ale později už je familiárněji oslovoval jmény Pavel, Jana, Margit a Radim). To, že spojení Jethro Tull a klasická hudba ladí, víme už od dob Bourée, ale pokud se dá dohromady nejlepší světová kapela s určitě světovými a kvalitními českými muzikanty, můžete čekat jen a jen nádheru.

O Škampově kvartetu bylo tedy třeba (pro)mluvit.

Zážitky z jednotlivých vystoupení bude asi těžké popisovat. Sestava skladeb byla po všech pět večerů stejná – mohlo by se tak zdát, že se jednalo o pět stejných koncertů – samozřejmě opak byl pravdou. Atmosféra divadel byla jiná a i diváci a jejich reakce se lišily – vždy byly slovensky velmi vstřícné, ale měl jsem pocit





(upozorňuji, že je to pocit opravdu ryze osobní), že v menších městech (Pardubice, Jablonec nad Nisou) jako by v každém potlesku bylo poznat, že si obecenstvo vychutnává každou skladbu a návštěvu tak významné kapely právě v jejich městě a jejich krásném divadle si opravdu považuje. V Plzni jsem měl pocit velké gradace vystoupení od počátečního očekávání až po nadšený závěr. Na druhé straně Praha zase přinesla onu předpokládanou slavnostní náladu hlavního města a jakousi závažnost okamžiku – tak jsem to alespoň cítil já.

Každý z koncertů začínal pohledem na téměř zcela potmělou scénu, kdy se na sedačky posadili Ian a Florian a do reprodukováných zvuků, které měly navodit pocit, že jste na mořském pobřeží, po Ianově recitaci zahráli nádhernou úvodní Dun Ringill. Po ní se připojil David na baskytaru a ve trojici zahráli opravdu nečekaný bonbónek March The Mad Scientist, aby ve třetí písni Jack-In-The-Green po příchodu Johna a Marka všech pět králů konečně vystoupilo společně. Ian, do vlastně předvánočního koncertu, zařadil hodně skladeb s vánoční tematikou nebo náladou – samozřejmě hlavně to byly skladby z The Jethro Tull Christmas Album (pětičtvrťová We Five Kings, veselá skládačka Holly Herald, Another Christmas Song, A Christmas Song, Birthday Card At Christmas a God Rest Ye Merry Gentlemen.) Dalšími zpestřeními byly vždy vděčná Skating Away On The Thin Ice Of The New Day, překvapivá Set-Aside a rozjuchaná Pastime In Good Company i úplně nová píseň, kterou Jethro Tull ale již na koncertech hrají, A Change Of Horses. V Jablonci dokonce sklídila skandovaný potlesk, podobně jako se to dokonce dvakrát stalo Florianovi Opahlemu za interpretaci jeho vlastního Andantina. Předvedl se v něm jako opravdu nápaditý a zručný kytarista. Po Florianovi vždy při skladbě In The Grip Of Stronger Stuff nastoupili členové Škampova kvarteta, kteří u kapely postupně s každým večerem získávali větší a větší uznání a hlavně jejich přednes písní Songs From The Wood / Heavy Horses, které pro smyčcový kvartet spojil a zaranžoval John O'Hara, byl uchvacující a Škampovci všude sklízeli zasloužený dlouhotrvající potlesk.

Z „povinných“ skladeb Tullovského repertoáru zazněly – ovšem v hodně pozměněných úpravách – Bourée, My God, Aqualung a přídávková Locomotive Breath – s Ianovým závěrečným „račím“ krokem a strhujícím flétnovým sólem. Balony v tomto případě pochopitelně chyběly.

Koncerty měly i tradiční divadelní přestávku pro občerstvení, případné zakoupení triček a čepic u stánku, který obhospodařoval Tom Lynch, a také na sdělení zážitků. Ty jsme společně ještě s některými dalšími členy Fans Clubu Jethro Tull probírali hlavně v Pardubicích a Praze. V této chvíli je třeba připojit poděkování panu prezidentu Karlovi za zajištění vstupenek do prvních řad, Pavlu Malúšovi z Rádia Beat za promo práci

kolem koncertů a také za organizaci „meet and greet“, setkání s kapelou po druhém koncertě v Karlíně 16. 12. Celé tohle krátké setkání už dopředu domluvili přes Jamese Duncana Karel a René, a patří jim opět velký DÍK. S René jsme původně oba doufali v nějaké poněkud delší „convention“ (protože i já jsem se na Iana marně pokoušel písemně zapůsobit), kde by byl čas na pár otázek v neuspěchané atmosféře. To se bohužel ne zcela zdařilo, ale i tak díky kapele a zřejmě hlavně Ianovi za ono krátké setkání. Já za sebe jsem alespoň rychle stihl poděkovat Ianovi za všechny letošní koncerty u nás a vyprosit si druhý (!) podpis pro mého kamaráda Pepu Kociána, rozhlasového technika, se kterým jsme před patnácti lety dělali pořad „Od otrhaného kabátu k černému saku, aneb 26 let Jethro Tull“, Davidovi poděkovat za legrácky s Ianem na pódiu a i za ty na basu, Marka se zeptat, jestli je pro něj opravdu typický styl hry se zkříženými paličkami (potvrdil, že ano), Florianu pochválit za kytaru a rádoby vtipně se zeptat, jestli mezi ním – Mnichovanem a britským zbytkem kapely, nedochází ke střetům ve stylu fotbalových hooligans Bayern x Celtic – tvrdil, že je vše OK a že nejsou fotbalisté. Pak mě ještě zajímalo, jaký je to pocit, když mu do flamencové části jeho Andantina dělají „tleskáci a kastanětové křoví“ taková jména jako Ian, John atd. Řekl, že je to fantazie a podal mi ruku. Samozřejmě, že jsem nemohl nepoděkovat mírně nachlazenému Johnu O'Harovi za nádherné aranžmá k Songs For Horses, které mi připadalo jak rockující, tak lyrické i dojemné. Dvakrát mi poděkoval a byl zjevně potěšen. Zároveň jsme se oba shodli, že Škampovo kvarteto bylo vynikající. Za celý FCJT byli v průběhu setkání a pak i v Jablonci obdarováni naší klubovou knihou „Jethro Tull v zemích Koruny české“ všichni, jejichž fotografie v knize jsou – tedy Ian, John, David i Florian. Ian pak rychle zmizel, takže jediný, kdo s ním má foto, je asi René. My zbývající jsme se vyfotili jen s ostatními členy kapely, ale zato jsme jim ještě stihli popřát k vánocům a do nového roku. Myslím, že radost měl však i zvukový technik kapely Mike Downes, když jsme mu ukázali, že i jeho jméno je v knize – i když (pro něj) ve zkomolené podobě „Miku Downesovi“. Jinak jsem se snažil po každém koncertě poděkovat právě Mikeovi za tradičně výborný zvuk – mimochodem, když mi sděloval, abych nezapomněl poděkovat také za světla, překvapilo mě, že ta byla dílem našich lidí – jmenovitě Jiřího Roučka, který u nich seděl.

Asi bych měl pomalu končit. Musím ale zmínit ještě jednu jahůdku na dortu vedle setkání s kapelou – a ta mi doslova vyrazila dech. Když jsme si s René dlouho před koncerty v divadlech sdělovali své představy, jak by ono setkání se skupinou mohlo TŘEBA i dopadnout, bláhově jsme si představovali, že by nám kapela nebo „alespoň“ Ian mohli něco zahrát tak, jako to udělali pro americké fanoušky v Bostonu 2002. Což se tedy v Praze bohužel nestalo. ALE...! Ale v Jablonci nad Nisou se nám třem bláznům

dostalo toho nejspeciálnějšího bonusu, jaký si dovedete představit – asi za to, že jsme poctivě absolvovali všechna vystoupení. Do sálu Městského divadla nás paní uvaděčky dlouho nechtěly pustit – brzy jsme pochopili proč a já zůstal s otevřenou pusou, kterou jsem zavřel, no ani sám nevím kdy. Sál divadla byl malý a útulný – údajně maximálně pro pět set lidí. První řada, v níž jsme s Reném a Davidem seděli, byla těsně u pódia a navíc sedadla byla v jeho úrovni! Pódium bylo docela malé a všechny nástroje i aparatura se zdály být jako na dosah! Říkali jsme si: tohle tedy bude ono české hudební „convention“ pro české fanoušky – prostě jako by nám kapela hrála **v obývacím pokoji** – ovšem s tím nejlepším nazvučením a nádhernými světly!

Prostě něco nečekaného a naprosto úžasného!!!

Pánové navíc, zřejmě s pocitem, že se jedná o poslední vystoupení turné, byli ve výborné náladě, na pódiu se na sebe usmívali, Ian oslovoval svou mandolínu a tenkým hláskem si za ni odpovídal, Florian na nás mrkal a chvílemi i mával, jindy spíš soustředěný a zadumaný John dokonce začal něco jako výskat či jódlovat a zřejmě zaskočil i Iana, který přišel zkontrolovat, co se děje, došlo i na krátké improvizace mezi Ianem a Škampovci. Jak už jsem zmínil, i obecenstvo bylo super a potlesky mezi skladbami byly bouřlivé, občas i skandované. Prostě bylo to jedinečné, ohromující vystoupení plné opravdové předvánoční nálady a porozumění, doplněné jemným humorem a hlavně vynikající muzikou.

Při skladbě Holly Herald jsem byl z různých důvodů tak naměkko, že mi vhrkly do očí slzy, což se mi na žádném koncertě ještě nestalo.

Zvukař Mike, který si nás už dobře pamatoval, byl t aké v dobrém rozmaru a před představením i o přestávce nás přišel naoko napomenout, ať mu neničíme káby. Dokonce pověřil dvě dámy za námi, ať nás pohlídají. Po vystoupení konečně roztál i stage manager Chris Archer a věnoval nám Ianovy set listy – jeden původní a druhý zvětšený, který si asi vyžádal Ian poté, co dvakrát přehodil pořadí písní – mimo to občas řešil i špatně nastavený kapodaster – ten však v set listech naznačen nebyl. Mně osobně ale tyto drobné přehmaty dělaly koncerty zajímavějšími a Iana zlidšťovaly.

Na tomto místě musím zmínit důležitou úlohu Davida Pytlíka, který nejenže celé turné absolvoval jako posluchač a fanoušek, ale dal si také za úkol všechny (!) koncerty „zvukově zdokumentovat“ – takže věřím, že se mu bude při zpracovávání dařit. A abych nezapomněl – podstatné části koncertu v Pardubicích se účastnil štáb brněnské televize a v Jablonci, alespoň u několika prvních skladeb, místní regionální televize. Věřme, že se něco z těchto záznamů objeví na obrazovkách našich televizí. My jsme se ještě po koncertě v Jablonci stihli vyfotit s Florianem, rozloučili jsme se

s Tomem Lynchem koupí trik a čepic a také s Chrisem Archerem a Mikem Downesem i Jiřím Roučkem, popřáli i jim pěkné Vánoce a pohodu do nového roku s větou „See you next year!“, a poté se pomocí Davidova stroje v pěkné chumelenici přepravovali do Prahy.

Vzpomínky na všechny koncerty mi cestou vířily v hlavě jako ty vločky a zvláště poslední, jablonecký koncert, jsem si pro sebe zařadil mezi ty NEJ...

Opravdu jsem v té chvíli byl rád, že jsem se rozhodl pro všechna vystoupení, a vím, že to tak brali i David a René.

Tři blázni se vraceli ze **čtyř** divadel z koncertů **pěti** králů (a Škampova kvarteta) a cítili se i bláznovsky i divadelně i královsky. I škampovsky – abych nezapomněl.

Složení Škampova kvarteta: Pavel Fischer – housle, **Jana Lukášová** – housle, **Radim Sedmidubský** – viola, **Margit Klepáčová** – violoncello
LIBOR MYSLIVEČEK, ZLÍN
Tully–ho!

„IAN ANDERSON – PLAYS THE CHRISTMAS JETHRO TULL“, KATEDRÁLA V EXETERU, 22/12/09

Vánoce se staly důležitou součástí kalendáře Jethro Tull, krátce po znovu vydaném albu Jethro Tull Christmas Album, s neméně než tuctem živých koncertů „Ian Anderson Plays The Christmas Jethro Tull“. Šest koncertů v Německu, zahrnujících některé malé, malebné kostely, stejně tak moderní místa, zatímco pět koncertů v České republice ve velkolepých historických divadlech, doprovázelo Škampovo kvarteto, nebo Darebáci, jak je Ian nazval. Úspěchem byl vyprodaný charitativní koncert v krásné katedrále v Exeteru (postavené v roce 1050) v jihozápadní Anglii, na pomoc pro kampaň na katedrály třetího milénia.

Hudebníky na všech koncertech byla Ianova „akustická“ kapela s Florianem Opahlem (úžasné zvyrazňující flamencové sólo Andantina) a Mark Mondesir (skvělé bicí v Another Christmas Song a míchání malého bubeníka v A Christmas Song) vedle Davida Goodiera (opětovně spojeného s elektrickou baskytarou) a Johna O'Hary (schovaného jako virtuózní rolničky). Akce v Exeteru byla spíše koncertem Iana Andersona než vánoční bohoslužbou, podobnou těm, co byly v kostele St.Bride's v předchozích letech, ale čtení a modlitby reverenda Jonathana Meyricka, děkana těchto posvěcených slavností, a všechno, co k tomu patří, plus jedna koleda, kterou by si mohlo s vervou zahulákat celé shromáždění (nebo v případě vašeho korespondenta časopisu A New Day, otevírat pusu naprázdno stejně přesvědčivě, jako Ian Anderson v pořadu Top Of The Pops v roce 1969)...

Ian se omluvil kvůli příznakům chřipky, které způsobovaly chraptění (bylo viditelné, že několikrát uprostřed sloky a flétnového partu zadržel kašel), ale statečně to dohrál až do konce vystoupení, které bylo naštěstí na několik měsíců jeho posledním. Jako obvykle, bylo zde několik překvapení v playlistu, nikdy živě nehraná folková věc Set-Aside a energická skladba Birthday Card At Christmas, zatímco stále ještě nenahraná A Change Of Horses se objevuje v balíčku už od svého zářijového debutu. Dalším překvapením bylo Ianovo oblečení, kdy nahradil v současnosti oblíbený nevýrazný černý oděv za jasně barevnou vestu.

Koncert byl absolutně skvělý, s unikátním setlistem, beroucí dech a byl skvělým hudebním mistrovstvím – a všechno pro dobrou věc. Koncert v exeterské katedrále byl zaměřen na výběr 8 miliónů dolarů a na tři úkoly – podporovat hudbu, přestavbu katedrály a knihovnu/archivy. Ian Anderson zaplatil celou produkci koncertu tak, aby výtěžek šel na všechny záměry.

Setlist: *Dun Ringill / Skating Away On The Thin Ice Of The New Day / Jack-In-The-Green / We Five Kings / Set-Aside / A Christmas Song / čtení Scottovy Marmion Ianem Andersonem, doprovázené klávesami Johna O'Hary / Holly Herald / Another Christmas Song / čtení Lucii Shaw „It Is As If Inglandy Were The Whole Of Incarnation“ duchovním Jonathanem Meyrickem / Pastime With Good Company (King's Henry Madrigal) / Bourée / [přestávka] / Birthday Card At Christmas / Andantino (přejmenováno na Andantino Noël od IA) / Modlitba od Jonathana Meyricka / O Little Town Of Bethlehem [kongregační koleda] / A Change Of Horses / God Rest Ye Merry Gentlemen / Aqualung (orchestrální aranžmá) / Locomotive Breath MW (AND #99)/ RA*

RECENZE NA ŽIVÉ VYSTOUPENÍ THE FANCY TOYS THE BEDFORD, LONDÝN SW12, 10/11/09

The Fancy Toys jsou James Anderson a Mickael Téo, při živém hraní rozšíření o naprosto skvělou Holly Madge, Elinu Siralu a pohledného Simona Robinsona. James Duncan Anderson je příležitostným hráčem na bicí v Jethro Tull a také synem flétnisty Iana Andersona. Nicméně, James je znepokojený snižováním svého významu ve spojení s Jethro Tull v The Fancy Toys, kapele žádané po celém světě. Předtím byl A New Day dotazován, proč z toho nedělá vědu – je to jen z toho důvodu, že je příležitostným bubeníkem v Jethro Tull a synem flétnisty Iana Andersona. Jamesi, trošku smůla, tady, v A New Day, jsi ale proto, že The Fancy Toys jsou skutečně FANTASTIČTÍ. Když jsem zkraje roku poprvé slyšel EP debut od The Toys, zůstal jsem chladným – co je to vlastně za francouzskou kavárenskou hudbu – vůbec ale ne *tasse de thé*.

Na svém úvodním videu v přeplněném Ronnie Scott klubu mě krátkým vystoupením, jehož jsem byl svědkem, nejprve nezískali. Ale jejich vystoupení rozšířené o tři hostující hráče ve Weyfestu mě přimělo k přehodnocení názoru, které vyvrcholilo v nejlepšíhudebním klubu, The Bedford.

Ve skutečnosti The Fancy Toys od onoho EP důkladně popřemýšleli, potlačili francouzský vliv a včlenili řadu nových vlivů, od kubánské trumpetky, španělského flamenca, až po, ano, jazzové ukulele, ale většinou, aby využili popových rytmů v sadě optimistických, příjemných písní, nakažlivě nutících k poklepávání nohou.



Kromě několika „jemných“ (jejich definice) a „krásných“ (moje definice) akustických skladeb uprostřed, jsem strávil jejich první vystoupení s širokým úsměvem na tváři – skutečně nepřestávali poskakovat na pódiu (kromě Eliny, která je příliš chladná pro tento druh zábavy). The Fancy Toys byli zábavní, stejně tak, jako my jsme byli pozváni k foukání bublin z bublifuku od The Fancy Toys, jen proto, abychom byli poraženi prostorovou zbraní Mickaela, která střílela super-bublíny. Čtenáři, kteří viděli potichu sedícího Jamese za bicími v Jethro Tull, budou ohromeni, jakým způsobem zdědil mnoho z otcova šoumenství na pódiu, angažovat se v povídání si s lidmi a vtipně poskakovat s diváky na pódiu. TOWNSHENDESQUE LEAPS'N'ALL – zatímco zpívá a hraje na kytaru, mandolínu, perkuse, třásadlo (včetně Thomasovy tendrové lokomotivy naplněné rýží – žertuji), akordeon, zvonkohru, cajon, bicí (pochopitelně) a

show tambo (neptejte se mě). Mickael je také úžasně energickým umělcem s dokonalým hlasem a drzým galským humorem, který mu poskytuje popularitu jak u chlapců, tak i u dívek, a to stejnou měrou. Stejně tak těchto pět kusů, tato kapela je t-ě-s-n-á, oslnivě zvládá všechny triky. Ta pravá prověrka přišla, když jsem s překvapením zjistil, po ohlášení poslední skladby, že hodina uběhla jako nic a já bych se mohl klidně dívat mnohem déle. Ohromné. Bez jakéhokoliv spojení Jamese s Jethro Tull; tuto skupinu musíte jít navštívit. Podívejte se na jejich data a jiné hudební sladkosti na www.myspace.com/thefancytoys a www.thefancytoys.com (nejvíce koncertující na Islandě). Půjdu se na ně mrknout do baru.

MW (AND #99)/ RA

INTERVIEW Z 40th ANNIVERSARY DVD K ALBU STAND UP:

I.A. Fakt si myslím, že tak v létě 1968 jsem začínal volit širší záběr – byla to folková hudba, hudba evropská, hudba oblasti středozemního moře, hudba asijská. Všechny ty věci poletovaly kolem v tom malém světě, ve kterém jsem žil. A tak mi připadlo vhodné vnést je do oné hudby, která se stala druhým albem Jethro Tull Stand Up.

G.C. Je to zvláštní. Když jsme natočili album Stand Up, neuvědomili jsme si, že jsme se zcela změnili. Protože kapely neřeší, kam směřují – směřují, kam směřují.

M.B. Bylo to docela vyčerpávající, protože já jsem neměl vůbec žádnou zkušenost z nahrávacího studia – nebo téměř vůbec žádnou. Víte, mám tím na mysli, že chlapi aspoň udělali This Was. Jelikož ten materiál byl tak odlišný a v jádru těžší pro hraní než je tomu u blues, byla v tom nervozita.

I.A. Neohrabane jsme se pokoušeli, aby ty věci fungovaly, ale bylo v tom trochu vzrušení, když musíš rozjet jednoduchou věc a měli jsme nějaké živé turné a bylo velmi povzbuzující dostat to na desku. Myslím, že v případě Stand Up se nám to podařilo dost důsledně na celém albu. Neexistují žádné nepoužité části nebo vyřazené písně ze Stand Up. Je to skutečně docela jednoduché album dost dobrého materiálu. Všechno, co jsme natočili je na desce.

G.C. Měli jsme z něj obrovskou radost. Říkali jsme si: Super, udělali jsme mnohem lepší album než to předchozí! Vyšlo v Bretonu a dostalo se na první místo – myslím, že v prvním týdnu – což bylo skvělé! Nemohli jsme tomu uvěřit.

= Následuje část dokumentu, kde Christine Perfect –z Chicken Shack (později Christine Mc Vie z Fleetwood Mac) a Jethro Tull přebírají cenu Melody Maker Pop Poll Awards. Účasten je také John Peel - do alba This Was velká mediální opora Jethro Tull.=

I.A. A John Peel ho nesnášel! Tohle byl skutečně největší a nejdramatičtější moment. Jemu se ta deska skutečně nelíbila!

G.C. Když skupina poprvé hrála po Londýně, John Peel na nás kápnul, opravdu nás podporoval, nasazoval nás stále do své show a opravdu, opravdu nám značně pomohl. A když jsme začali být úspěšní se Stand Up, už s námi vůbec nemluvil. Myslím, že jsme nezapadli do jeho představy, jaká by hudba měla být. Byla to velká škoda, protože jsme byli dobří přátelé a aspoň já jsem s ním určitě už nikdy nemluvil – nikdy už jsem neměl možnost s ním mluvit – vyhýbal se nám. **DVD JT 40th AT/ LM**

CITACE K ALBU STAND UP:

I.A. Na This Was a Stand Up je skutečně hodně Jethro Tullovské identity. Po odchodu Micka Abrahamse tu byla šance ne jít od blues, ale zkusit hledat nějaké nové nápady. Proto jsme xperimentovali s exotickými nástroji a tak začaly pomalu přicházet mandoliny, balalajky, píšťaly, saxofony. Něco z toho používáme dodnes. Co se týče Stand Up, nemyslím si například, že je to velkolepé album, nádherně zahrané, s ohromujícími písněmi. Z mnoha pohledů jsou to písně naivní, jednoduché, trochu rozpačité v některých směrech. Cítím, že to v žádném případě nejsou mé nejlepší písně, především po stránce textové. Ale bylo to dost dobré album v porovnání s deskami, které vyšly v roce 1969 a přinejmenším bylo zajímavé a dost originální. Znělo jinak.

I.A. Když jsme dělali Stand Up, chtěli jsme najít tutéž kvalitu a barvu zvuku, jakou získáte

při efektu Lesley boxu pro Hammondky. Zkoušeli jsme hrát kytaru přes Lesley, ale nefungovalo to. Chtěli jsme získat opravdový stereo efekt. Tak zvukař Andy Johns, bratr producenta Glynn Johnse, dostal nápad pohybovat mikrofonem v průběhu Martinovy hry. Měl velmi drahého Neumanna 67 a houpal s ním u konce šňůry a chodil tak po poměrně dost velkém prostoru studia. Udělali jsme to živě a to byl ten úžasný zvuk, který jsme použili ve skladbě A New Day Yesterday. **Překlad z knihy/ LM**

EXKLUZIVNÍ ROZHOVOR S ANDY GIDDINGSEM PRO FANKLUB JETHRO TULL ČESKÉ REPUBLIKY!!!

24. leden 2010

Je obecně známo, že jako malý kluk jsi neměl rád hodiny piána. Dokážeš si vzpomenout, kdy se pro Tebe hudba stala koníčkem a zálibou?

Když jsem měl přibližně 10 let, táta mi koupil cívkový nahrávací magnetofon, který nahrával zvuk mého starého klavíru, přetočil pásku zpět a zaznamenal další zvuk. Nahrál jsem bicí část tím, že jsem bouchal o podlahu a k tomu jsem přidal klavírové party. To byla moje první kompozice a trvala kolem 10 minut!

Co Ti v současnosti přináší větší uspokojení a radost – pilotování nebo hudba samotná?

Obvykle ve dne létám a v noci skládám hudbu. Napsal jsem hudbu na svatbu páru, který vlastní letadla a s kterým lítám, ale ještě pořád jsem nedostal slevu.

Jaké jsou Tvé současné aktivity a plány do budoucna?

Píšu hudbu pro film a televizi, stejně tak mixuji taneční hudbu pro umělce z jižní Anglie. V těchto měsících jsem se začal starat více o své rodiče, kteří jsou osmdesátníky. Plánuji se primárně starat o ně, pak až dělat hudbu.

Mělo působení u Jethro Tull nějaký vliv na Tvou osobní kariéru?

Za svoji šestnáctiletou kariéru u kapely jsem potkal spoustu skvělých lidí, s mnohými z nich jsem stále v kontaktu. Občas se setkám s někým novým, kdo zjistí, že jsem hrál u Tull a myslí si, že jsem mnohem starší než ve skutečnosti! To je minus.

Vzpomínáš si na nějaký koncert v České republice? Plánuješ u nás nějaké vystoupení?

Stále si ještě vzpomínám a pamatuji na Brno. Je to neobvyklé, protože jsme zde byli dvakrát nebo třikrát a pokaždé ve stejném hotelu, který byl dost vzdálen od města. Pamatuji si, že naproti byla benzinová pumpa a nic dalšího, co by se dalo v okolí navštívit. Zažil jsem obojí, velké chladno ale i teplo v Brně.

Jak osobně vnímáš fanoušky na koncertě a v zákulisí? Nevadí Ti fanoušci, kteří Tě fotí?

Hlavním důvodem, proč kapela stále existuje, jsou fanoušci, takže jsem pokaždé velice šťastný, když se s nimi můžu před koncertem nebo po koncertě setkat. V mé mysli jsou to ti nejdůležitější lidé a jsem velice frustrovaný z těch muzikantů, kteří je odmítají a nechťejí se s nimi setkat. Velmi často jsem musel fanouškům čekajícím v zákulisí říct, že se všichni už vrátili do hotelu. Někdy bych jim chtěl říct místo tajného ubytování, ha ha.

Stihneš si během koncertního turné prohlédnout místa, která navštívíte?

V době před JT se zdálo být více času na porozhlédnutí se. Například, můj první výlet do Moskvy byl v roce 1988 a měli jsme turné po městě a čas zažít kulturu. V současnosti více cestovních plánů a extra dlouhé zvukové zkoušky znamenaly, že často nebyl čas ani na večeri.

Preferuješ klavír nebo elektronické zařízení? A co harmonika – hraješ ještě pořád na ni?

Nikdy jsem nechtěl hrát na harmoniku a skutečně jsem na ni nikdy pořádně nehrál. Bylo to jednou ve studiu během nahrávání The Secret Language Of Birds, kdy jsem ji tehdy bláhově zvedl. Od té doby se objevila na několika skladbách. Moje máma má pořád klavír a občas jí něco zahraji, ale nejtěšnější jsem ve svém studiu s vybavením, které dělá zvuk ze všech instrumentů.

Myslím si, že „Divinities“ bude vždy skvělým albem. Jak vzpomínáš na práci s Ianem? Jaká je Tvoje oblíbená kompozice na tom albu?

Obvykle mi byla dána na pásce flétnová melodie a někdy představa doprovodu, co bych s tím měl provést. Zůstal jsem sám ve studiu a sestavoval skladbu po skladbě. Všechno bylo děláno v reálném čase bez sekvencí na dvou-palcové cívkové pásce. Strávil jsem mnoho dlouhých nocí ve svém studiu ve společnosti duchů.



Máš někdy příležitost zahrát si něco ze „skutečné“ klasické hudby?

Jelikož máma už tak dobře nevidí, někdy mi dá svoje oblíbené noty, abych zahrál na jejím klavíru. Mým cílem je, abych byl schopen zahrát Chopinův valčík v C# moll od začátku do konce.

Jsi v kontaktu s některými členy z Jethro Tull? Je pro Tebe účinkování v JT již uzavřenou kapitolou?

Pokaždé dostanu vánoční přání od Jona Noyce a on obvykle dostane textovou zprávu ode mě nazpět. Pořád jsem v kontaktu s Davem Peggem, který je stejně zábavný, jako byl vždy. Pokud jde o „uzavřenou kapitolu“, nedokážu si představit příležitost, kdy bych v budoucnu hrál u JT.

Jaké jsou Tvé pocity z působení v Jethro Tull? (kladné i záporné)

Mezi kladné patří sledovat obecenstvo, jak si užívá hudbu, peníze a holky. Opravdu, žádné záporné pocity nemám, jinak bych nezůstal v kapele šestnáct let.

Jaké skladby jsi hrál raději, ty z dob začátků JT, které jsi přebral od předchůdců anebo novější věci, na kterých ses mohl podílet již u jejich vzniku? Jaká skladba JT je Tvoje nejoblíbenější?

Podle mého názoru nejlepší skladby už nejsou hrány živě. Vždy jsem chtěl hrát Fylingdale Flyler, ale ať z toho či jiného důvodu to nebylo možné. Neupřednostňuju vlastní hraní, preferuji období, kdy nahrával Robin Black.

Připadá Ti kapela teď více akustická než rocková, v době, kdy jsi byl její součástí?

Promiň, ale od mého odchodu nemám žádný důvod poslouchat nebo vidět kapelu.

Ian spolu s Anoushkou Shankar nedávno přepracovali skladu In The Times of India (Bombay Valentine) na A Change Of Horses. Slyšel jsi ji, popřípadě jak se Ti líbí?

Neslyšel jsem ji, ale dokážu si představit, že je tam hodně flétny! Dokážu žít znovu snadněji bez zvuku flétny. Recyklace je cesta vpřed, ale neznám důvod proč recyklovat existující skladbu.

Líbí se mi jak hudba, tak i text Tvoji sólové skladby I Can Do That.

Můžeš mi říct, za jakých okolností jsi ji napsal?

Ha ha! Díky. Ta písnička je zábavná. Kamarád, pilot, mě vyzval, abych nahrál písničku s ne více než osmi party a I Can Do That je toho výsledek. Natočil jsem vokál ráno po těžké noci ve společnosti, což by mohlo vysvětlit barvu hlasu.

Typická česká otázka – máš rád pivo točené nebo lahvové?

Pokaždé lahvové! Dozvěděl jsem se před lety, že točené pivo obsahuje chemikálii, používanou k „čistění“ trubek, která způsobuje kocovinu. Nevím, jestli je to pravda, ale odcházím z baru, kde nemají lahvový Becks. Taky musí být dostatečně chladná, jakmile je otevřená, láhev se stává na vnější straně vlhká. Moje hospoda koupila novou ledničku na lahvová piva Becks, protože jsem si příliš často stěžoval na teplotu. Je to servis zákazníkovi.

Kouříš ještě? Mimochodem, a co děvčata?

Před rokem jsem na pět měsíců přestal, ale znovu jsem začal. Měl bych ale brzy přestat znovu. Ostatně, nikdy jsem holky nekouřil, ale je to v mém seznamu věcí, co mám udělat.

Roots To Branches je pro mě jedním z nelepších alb Jethro Tull. Jaké jsou Tvoje vzpomínky na nahrávání? A také na Divinities jsou Tvoje klávesy skvělé. Black Mamba z Dot Comu bude pro mě vždy „malým Kashmirem“ díky Tvým klávesám!

Díky. Divinities bylo velice zajímavé na nahrávání. Ve skutečnosti, nemám rád Dot Com. Cítil jsem, že to bylo nahráváno ve spěchu a postrádá dobrou produkci a mixáž. Například, Doane Perry hraje na bicí velice silně, ale na nahrávce byly bicí potlačeny. Když jsem slyšel dokončenou nahrávku Roots To Branches zjistil jsem, že všechno bylo potlačeno a nemohl jsem to poslouchat.

Postrádám vaše velice zábavné „hádky“ s Jonathanem na pódiu. Co Ty? Jakým Jonathanem?

Rozhovor FCJT/ RA, LM

**POKRAČOVÁNÍ „SVĚTOVĚ EXKLUZIVNÍHO“
ROZHOVORU S ANDY GIDDINGSEM, TENTOKRÁTE
PRO AND OD DAVIDA REESA A MARTINA WEBBA**

Po měsících a možná i letech marných pokusů se nám konečně vloni v srpnu podařilo setkat se s Tullí legendou (ať už se tomu věří, či ne) Andym Giddingsem. Já a Starej Webby (Martin Webb & Dave Rees – vydavatelé časopisu A New Day) jsme dohodli setkání den před vystoupení Jethro Tull na velmi kontroverzním festivalu Vzpomínky na Woodstock. Jistě víte, že tento festival byl zrušen, což vyvolalo spoustu negativních reakcí prezentovaných Ianem Andersonem a ostatními v televizi, tisku i na internetu. Více o tom v čísle 99 (tento rozhovor byl vydán v AND #98). Ale teď se začtíme do Andyho ... nebo je to Andrew ... myšlenek, fórků a moudrosti.

Tak jak se ti k čertu daří?

Je mi fajn, opravdu velmi fajn. Užívám si léta na venkově v hrabství Oxfordshire. Je to pro vás dost stručné?

My nechceme stručně odpovědi.

No, tak to si je asi budete muset napsat sami.

Jednoznačně první otázka musí znít: „Když jsi dostal od Iana Andersona v roce 2008 pozvánku jako „bývalý člen“, pomyslel sis:“Co se k čertu děje?“

Ne, opravdu ne. Věděl jsem už dříve, že mám takovou pozvánku a nedostanu příliš prostoru. Obvykle si na turné sedneme a probíráme, co bude dál. A došli jsme do bodu, někdy začátkem roku 2006, když jsme se bavili jak dál, bylo to tak trošku útržkovité, chvíli tak, chvíli zase jinak, trochu o cestování autobusem, trošku o mých spodřárech v obalu od kláves, v podstatě jsme mluvili o nákladech. To nebyl problém, i když se to stalo celkem únavným za těch posledních pár let před rokem 2006. No nic, probírali jsme, co bylo v plánu a já jsem o to opravdu nevyjádřil moc velký zájem – a myslím, že Jon [Noyce] se na věci díval podobně jako já. Nezavázali jsme se ničemu, nebo tedy já jsem se určitě k ničemu nezavázal, a na nic jsem se už ani nevyptával. Pak jsem dostal od Iana e-mail, kde mi psal, že odchází a bude s nějakýma dalšíma lidma dělat svoje sólové věci. V pořádku, měl na to plné právo. No a potom jsem dostal e-mail, že na ten projekt, o kterém jsme se předtím bavili, nejsou peníze ani lidi a že se možná neuskuteční. Dobrá, řekl jsem, v pořádku. Řekl jsem si, že Ian se chce více věnovat vlastním věcem, bude to ekonomičtější atd.,

atd. Pochopil jsem, že z našeho projektu nic nebude. No a pak mně přišla pozvánka jako „hostovi“ a já ji slušně odmítnul. Nebyla v tom žádná zášť, opravdu ne.

Ale zdá se to být směšný způsob, jak to udělat ... chci říct, udělal to už dříve – z ničeho nic se objevila nová kapela jménem Jethro Tull.

Myslím, že na to má plné právo ... domnívám se, že jo ... jen jsou různé způsoby, jak to udělat.

Jasně, to je bez debat.

Bylo to postupné a to nás trochu zmátlo. Ian dělá sólo vystoupení a pak, zničeho nic se objeví tatáž kapela jako Jethro Tull a nezapomeň, že já do toho taky patřil. Dokonce Dave [Pegg] se rozhodl, že už tohle nechce dělat. Já v tom taky plaval a zároveň jsem dělal navíc ještě to vystoupení s orchestrem. Bylo to podivné, tam a zase zpátky a najednou už jsem se nějak nedokázal do toho ponořit. Asi tak se to stalo. Ale musím to vysvětlit, nevypadl jsem, nikdy jsme o tom nemluvili tváří v tvář, nikdo mě nevyhodil a dokonce (směje se) jsme se o tom ani moc nebavili. Myslím, že Ian prostě dospěl k tomu, že jsem se stal, řekněme, rozčarovaným z toho věčného cestovního stresu a šetření. Nebyl jsem našťavaný, opravdu ne.

Když ale naléháš ... když jsem to všechno zvážil a zeptal jsem se sám sebe jestli opravdu chci absolvovat to stálé cestování s jedněma spodřárama ... chci říct minulý měsíc jsem si nemohl vzít ani pár spodřárů a ponožky jsem si dával do obalu od kláves, protože existuje limit toho, co si můžete vzít s sebou do vlaku nebo autobusu ... když jsem tohle zvážil, viděl jsem všechny ty lidi, co jsem se s nima poznal za ta léta v různých zemích a postavil jsem proti tomu hraní předělávek Led Zeppelin s bláznivou houslistkou, dospěl jsem k názoru, že tohle už není ta kapela, co jsem se k ní před šestnácti lety přidal. Všechno to nabralo směr, který, upřímně, jsem mohl buď přijmout, nebo jít. Je to tvrdá práce, cestování je těžké, náročné a vyčerpávající... a ta věc s houslistkou. Nikdy jsem to opravdu nepochopil a pořád to ještě nechápu.

Ale má to svoje místo

Jasně, že to má svoje místo, ale tohle není orchestr. Chci říct, když jsem šel na koncert mojí oblíbené kapely, řekněme Pink Floyd a oni přišli s basistou a hráli Smoke on the Water, myslel jsem si ... do háje, co má tohle být. Popravdě řečeno myslím, že i Ian to poznal. Anna Phoebe hrála na začátku našeho tour 2007 většinu skladeb, ale po několika měsících už hrála jen v šesti písních. Navíc houslistky byly součástí Tull místo toho, aby byly jen hosty. Tak jsme taky přišli k píničce Kashmir ... ale tenkrát se trochu stíral rozdíl mezi vystoupeními pod hlavičkou Jethro Tull a našimi koncerty s

orchestrem. Ale vraťme se ještě k těm houslistkám – nebylo v tom nic osobního, byly to výborné houslistky, skvělé muzikantky, všechno bylo naprosto v pořádku. Ale s repertoárem, který mají Jethro Tull, nepotřebujete do kapely přivádět houslistky a hrát s nimi cover verze Led Zeppelin. Není to tak?

To ne. Zvláštní věc je, že v Heavy Horses, která má housle ve studiové verzi ...

... no máš pravdu, v téhle skladbě nehrály! Je tam hodně partů pro strunné nástroje, opravdu spousta hraní. Divné bylo, že když se k nám v Americe přidala Lucia, tak jsme hráli velmi málo věcí, které vyžadovaly skutečnou houslistku, a přitom máme spoustu starších věcí, z nichž můžeš vybrat hodiny a hodiny muziky, která se pro housle hodí.

Vraťme se ještě k tvému odchodu. Myslím, že spousta fanoušků se domnívá, že to nebylo úplně v pořádku. Dlouhou dobu jsi byl na Tullím webu uvedený jako součást „Tullí rodiny“ a pak jsi z ničeho nic zmizel a objevil jsi se v sekci „bývalí členové“ – a nikdo k tomu vůbec nic neřekl.

Fakt? Toho jsem si nevěšil. Ale nikdo není zodpovědný za moji kariéru, pouze já. Musím myslet na svoji budoucnost. Víím samozřejmě, že se fandové Tull dívají na jejich web, ale věci, jako to, jestli jsem nebo nejsem uvedený na webu JT, nejsou otázkou života a smrti. Odvedl jsem tu svoji práci a i před tím, než jsem se k JT přidal, jsem měl jiné práce, které jsem začal i ukončil velmi nenápadně – prostě začaly a skončily. Možná s tím nebudeš souhlasit, ale myslím, že po 16 letech a jako jejich nejdéle působícímu hráči na klávesy by se mi mohlo dostat vysvětlení. Proto jsem na svém webu zveřejnil svoje malé vysvětlení. Chtěl jsem jen říct, že to, co se stalo, bylo trochu šokující a tak trochu nefér. Obávám se, že tímto krokem jsem to udělal ještě horším, ale co se dá dělat.

Byl jsi tenkrát naštvaný?

Ne, nikdy jsem nebyl opravdu naštvaný. To není to správné slovo. Možná uražený. „Perplex“ byl ten výraz, který jsem použil. Jestli chceš, abych použil slovo vztek, použiju ho v jeho nejjemnějším významu, nechtěl jsem už o tom s Ianem osobně mluvit. Znali jsme se 16 let, ale někteří lidé dělají věci po svém a on k nim rozhodně patří. Jen mě to vede k zamyšlení nad tím, co si asi lidé myslí o ostatních, jak je vlastně vnímají a tak.

Jsi zklamaný z toho, že už nepatříš k Jethro Tull?

Ne zklamaný nejsem, opravdu ne ... chybí mi ale setkávání s lidma. Nechybí mi cestování a počítání každé koruny s ním spojené. Víím, že John [O'Hara] a Dave [Goodier] teď jezdí autobusem, což možná něco

naznačuje o hospodaření. Nechtěl bych už cestovat autobusem. Často jsem si raději autobus vybral, abych nemusel vstávat ve čtyři ráno na letadlo jenom kvůli tomu, abych někde byl v poledne, když to nebylo třeba. Zvolil jsem si to, ale nechtěl jsem přijít o tu možnost rozhodnout se pro letadlo. Nechtěl jsem se stát tím, kdo bude pokaždé cestovat autobusem, na to jsem moc starý. Dělal jsem to 25 let. Mimochodem, tohle byla jedna ze sporných otázek.

Fandové tě vždycky měli rádi, ať už na pódiu nebo mimo něj – a to nejen ženy ...

Jasně, miloval jsem je. Potkal jsem spoustu skvělých lidí – a to nejen žen!

Ale většinou to ženy byly ...

No jasně ... většinou jo (směje se) ... stejně to tam dáš ... znám tě. Ale vážně, skutečně to pro mě byla možnost k setkávání se. Jsi v cizí zemi, můžeš tam cestovat i když vlakem a se spodřama v pouzdře od kláves. Lidí byli tak dobří, že zaplatili a přijeli, aby tě mohli vidět, takže to nejmenší, co můžeš udělat, je pobýt s nima a poděkovat jim. Chci říct, že to oni zaplatili za můj dům a moje letadlo!

Ale vrátit se nechceš. Stále je spousta fanoušků, kteří se ptají, kde je Andy a vrátí se ještě někdy?

Téhle otázce se nevyhýbám. Samozřejmě si fanoušků vážím, ale myslím, že lidé časem zapomenou. Kapely typu Jethro Tull jsou postavené na nostalgii a nejsem si jistý tím, jestli právě post klávesisty je přesně tou pozicí v kapele, se kterou je tato nostalgie spojená.

Tak to fakt nevím, ale hrál jsi s nima, a to celých šestnáct let

No jasně, táhl jsem to celých šestnáct let, to jo.

Chci říct, nebyl jsi takový šílenec jako John Evans

Kdo by mohl být? Víš, četl jsem, že jsem ho chtěl napodobovat, jeho gesta a tak – to je zvláštní a trochu mě to i mrzí, protože tohle jsem opravdu nikdy dělat nechtěl.

Tak o tom jsme nikdy neslyšeli. Jsou určité pohyby, které prostě při hraní dělat musíš. (přehnaně znázorňuje, jak hraje na imaginární klávesy)

Když něco prostě děláš a může to být třeba práce v kanceláři nebo pletení na pletacím stroji, děláš při tom určité pohyby jen proto, abys lidem dal najevo, že žiješ. Nikdy jsem ho nenapodoboval, protože napodobovat Johna Evanse stejně ani nejde.

Ale ty a Jon jste měli svoje malé fórky, jako třeba při Mother Goose jste se odstrkovali lokty a podobné kratičké scénky.

No to jo, to byla taková legrace. Ale zpátky k fanouškům. Jsou to fajn lidi, ne?

Pověšinou ... hlasitý smích

Chci říct, že v každé zemi a v každém městě můžeš potkat lidi, kvůli kterým má cenu tam pobýt.

No já chtěl říct, že je stále spousta fanoušků, kteří si tě pamatují, a chybíš jim.

To je hezké. I já pořád vzpomínám na lidi, co jsem je těch šestnáct let potkával. Tohle mi opravdu chybí.

Viděl jsi Jethro Tull od té doby, co jsi je opustil?

Ne, vloni v Oxfordu jsem potkal Martina a Doana, když tam byli na turné ke 40. výročí kapely, a dali jsme si fajn oběd. Byl to koncert, na který jsem byl pozván jako host, ale měl jsem velmi náročný večer, nestihl jsem to ... upřímně, vůbec se mi nechtělo.

Tak jsi mohl být pozván na příští večer, ne?

Už jsem něco měl (směje se) ... je velmi snadné to chápat jako hořkost a vztek, ale tak to není. Nelze ovšem ani říct, že se mě to netýká, samozřejmě se mě to týká, nejsem přece robot. Ale opravdu si nechci stěžovat, že jsem byl odstrčen. Jak jsem už řekl, jediný člověk, který za mě a moji kariéru zodpovídá, jsem já sám. Co se stalo, stalo se. Chci říct, hrál jsem se spoustou kapel ještě před Jethro Tull, přišel jsem a zase odešel, nebo oni přišli a odešli, nebo se něco stalo a já se rozhodl odejít. Jediný rozdíl je ten, že s Jethro Tull jsem byl šestnáct let, což se mi nyní, když je mi šestačtyřicet, zdá být docela dlouhá doba. Navíc co to vše dělá ještě ostřejší, je ta spousta lidí, kterou jsem za ty roky potkal. Ale nemůžu říct, že by byly nějaké přenice, vyhazování nebo rozchod, tohle se nestalo.

No, pro fanoušky je to trochu matoucí. Místo, abys odešel k 1. lednu nebo tak něco, tak to prostě jenom tak vyšumělo.

No jo, bylo to něco jako ztracení se, a to je vždycky zklamáním, ať se jedná o kteroukoliv oblast života. Je třeba se tomu postavit ale nechci nikoho bavit příhodami o nějakých hádkách a neshodách.

No to máš fuk – už se stejně stalo. Máme hotovou půlku rozhovoru a potřebujeme jenom doplnit pár detailů.

A já ti věřil! směje se No co už, pojďme dál. Další otázka

I když už nebudeš hostovat s Jethro Tull, přišel bys na setkání s fanoušky?

Samozřejmě, že ano. Pořád mě zvou a mě to pořád nevychází. Zvali mě do Španělska i Itálie, ale já nemohl. Oba tyhle fan-kluby mě už párkrát zvaly a vím, že přijde moment, kdy mě zvát přestanou, protože je stále zklamávám, i když ne úmyslně. Zkouší mě zvát, když mám dovolenou nebo mám zrovna jinou práci, ale kdybych mohl, určitě bych přijel. Samozřejmě bych určitě přijel.

Myslím, že tě zvát nepřestanou. Italové to berou velmi vážně a Španělé byli v takové pohodě, už jenom proto to byla skvělá zábava.

Někdy v příštích letech určitě, protože to jsou všechno tak fajn lidičkové a udělali by cokoliv, abys u nich bydlel.

(velmi nejistě) Takže bys někdy zase mohl s Ianem pracovat? (citlivě) Samozřejmě ano, proč ne?

Proč ne? Protože na něj můžeš být trochu naštvaný, ne?

Ale já na něj nejsem vůbec naštvaný. Musíš se přes tohle přenést ... každý musí, musíme se přenést přes to, že to nebylo žádným způsobem oznámeno, nekonalo se žádné potřepání rukou a závěrečná párty s ohňostrojí a zákusky. Když je to jednou za tebou, tak už v sobě nemáš hněv. Ian to udělal po svém. Není to tak, jak bych to udělal já nebo jiní lidé, ale já taky dělám spoustu věcí jinak než ostatní. Nehádali jsme se kvůli tomu, teda pokud o tom nevíš více než já.

Ne, ne, to vůbec ne. Právě proto je tento rozhovor potřebný, protože lidé nevědí.

Fajn, rád bych ti k tomu řekl nějaké pikantnosti, ale ony opravdu nejsou.

... ale vraťme se k hospodaření. Myslím, že lidé se domnívají, že jak jsi sám zmínil, Ian se snaží šetřit na všem a už to začínají vnímat i fanoušci. Myslím tím třeba to, že na konci vystoupení už nepoužíváte nafukovací balónky.

Nevím ... vždycky jsem myslel, že bys měl spekulovat, abys mohl hromadit, ale já nejsem obchodník a nikdy v životě jsem nespekuloval, takže to nemusí fungovat. Pořád si myslím, že když uděláš dobré vystoupení, přijde se podívat víc lidí. Lidé o tom budou mluvit a dozvědí se to, ale možná to opravdu nakonec chce trochu spekulovat, abys mohl vydělávat. Ale já jsem o těchto věcech nerozhodoval.

Myslíš, že se dělá příliš moc vystoupení, příliš mnoho se cestuje?

No víš, peníze se dneska vydělávají hraním, na nahrávkách se už vydělat nedá.

No ale když pořád jen cestuješ a cestuješ, tak se zmenšuje publikum i místa, kde hraješ.

Každý máme svoji trvanlivost a datum spotřeby ... neříkám tím, že je někdo už překročil

The Strawbs ji už překročili. Viděli jsme je minulý týden v Doncasteru ... škoda mluvit ... ale vraťme se k tématu. Nakonec jste dopadli tak, že jste dělali deset vystoupení v sálech pro, řekněme, dva tisíce lidí, namísto pěti v sálech pro čtyři tisíce.

Kdybys to perfektně načasoval, tak by to asi šlo, ale zase. Zřejmě je nějaký důvod, proč to tak nebylo, obchodní nebo finanční, kterému já nerozumím, opravdu. Ale dovol mi, abych se tě taky na něco zeptal. Myslíš, že to tak je, protože je to nutné, nebo proto, že lidé rádi vystupují nebo ještě z jiného důvodu?

Já myslím, že to je proto, že Ian rád hraje naživo.

To je pravda, vždycky měl hraní naživo rád.

A je to téměř jako by se vrátil ne úplně do roku 1968, ale možná 1969, když byli jako undergroundová kapela, známá téměř jen z doslechu, která hrála v malých sálech. Kapela, co prostě přijede jen tak s nástroji a jde přitom opravdu pouze o tu muziku.

No to je druhá stránka věci. Když jde jenom o muziku, tak opravdu můžeš přijet jen s hrstkou věcí a prostě hrát, pokud tohle je to, co lidé chtějí. A zdá se, že to je přesně ono.

Nevím, myslím, že lidé by rádi viděli nové věci, opravdovou šou atd.

Jasně, ale když máš vystoupení ... víš ... viděl jsem Garyho Numana. Měl možná dva nebo tři hity, které lidé znají, takže drtivou většinu koncertu tvořily skladby, které předtím nikdo neslyšel. Zvuk byl dost mizerný, ale hudba byla dost dobrá. Všechno to bylo posazené nízko a náladové a temné a basové a pak zahrál Cars, a pak nezahrál Are Friends Electric. Ale proč tohle všechno vlastně říkám .. aha ... opravdu chceš slyšet nové skladby?

Ano.

Tak tomu nevěřím. Chceš slyšet A Passion Play?

No to jo, protože to Tull nikdy nehráli. Ale rád jsem chodíval na vystoupení, kde nabídli velký kus nového alba živě. Takže ano, rád bych slyšel nové věci. Nemusí to být nutně 45 minut, ale dejte několik nových věcí a pak to samozřejmě zakončete s Thick As A Brick, Aqualung a Locomotive Breath.

Nevím, věřím, že většina toho je nostalgie. Vy dva můžete být výjimka, protože vy jste byli na téměř všech koncertech v Anglii a na spoustě koncertů v zahraničí, a to většina lidí, myslím, nebyla. Lidé, kteří vyrostli, vystudovali střední a univerzitu s Jethro Tull, chtějí slyšet to, s čím vyrůstali. Co bys ty chtěl slyšet z Dot Com?

El Nino.

Myslím, že tuhle jsme nikdy nehráli. Je technicky trochu náročná na to, aby mohla být hrána živě. Ale když jsme u toho, odhlédněme od Dot Com. Je spousta věcí, které jsme zkusili a ne tak úplně zvládli. Fylingdale Flier – skvělá skladba. Naprosto skvělá! Měl jsem všechno, co k ní bylo potřeba, myslím jsem, že zněla naprosto skvěle, a opustili jsme ji.

Ale před pár lety byla celá skupina lidí, které jsme mohli vidět na koncertech, a teď už nechodí, protože je to pořád to samé dokola.

Myslím, že problém je v tom, že se vybírá stále stejná část našeho katalogu. Kdybys ho rozdělil na deset částí, bude to pořád tatáž desetina.

Přesně tak to je, protože set-list se mění, ale mění se do podoby, kterou měl před pěti lety, a některé písničky a celá období se nikdy nehrály.

Jsou věci, které prostě hrát nemůžeš, o tom není řeč, a některé z těch nezvyklejších věcí, hraných jen z desek jsou dobré pro oživení. Ale souhlasím, je dost z čeho vybírat – abych odpověděl na tvoji otázku ... nevím. Nevím, proč se nehrají. Nevím, proč jsme je za těch šestnáct let, co jsem byl v kapele, vůbec nehráli.

Je to vždycky Ian, kdo přichází se set-listem?

Zkoušeli jsme něco navrhovat, obvykle to nebylo přijato (směje se)

Hrál jsi s nějakou jinou kapelou od té doby, co jsi odešel od Tull?

Ne, s nikým. Jen pár příležitostných setkání. Nehrál jsem živě **Nechci tlačit na pilu, ale to, že právě ty jsi opustil Tull, bylo pravděpodobně větší překvapení než v ostatních případech. Zdálo se, že máš velmi výraznou roli v Tullích aranžmá a vůbec tím, co jsi do jejich hudby přinášel. Chci říct, že můžeš ztratit basáka, můžeš přijít o bubeníka, ale (dráždivě) Divinities byla většinou tvoje práce, ne?**

No jasně! Ale to byl projekt, který nebyl spojen s ničím dalším. Já a Ian jsme byli na stejné vlně, takže chápu, co říkáš. O to bylo těžší počítat s vyhazovem. Na to neexistuje odpověď.

Byl jsi prostě moc drahý, ne?

Jo ... dlouhá pauza a smích

A co pak ta vystoupení s orchestry? Byl jsi ochotný to dělat nebo ne?

Miloval jsem je, fakt jsem je miloval. Chci říct, po tom zmatku, ať se to všichni dozvědí, jsem jel do Ameriky pomoci jim, když John O'Hara něco měl a nemohl to udělat. Ian mi zazvonil a řekl: „Chce se ti nám s tím pomoci?“ a já odpověděl: „Samozřejmě, že pomůžu.“ Udělal jsem to a moc jsem si toho užil.

Což to dělá ještě víc nevysvětlitelným ...

To je tak. Uvnitř jsem se s tím vším, co se stalo, vyrovnal ... od roztržky, přes můj vyhazov a odchod kvůli nějaké hádce.

(OW) Byl jsem na koncertě ve Florencii v roce 2006, což bylo tři vystoupení před tvým posledním hraním s Tull v Barceloně a jeden z italských fandů mě vzal stranou a povídá: „Nemůžu tomu uvěřit, ale něco velkého se chystá. Myslím, že kapela se rozpadá.“

No, všichni jsme si asi tak trochu naříkali. Konec turné, tři vystoupení do konce, všichni jsme toho už měli dost.

Takže se žádná podobná znamení neobjevila?

No, nevnímám jsem to tak, ne, ale teď, když o tom mluvíš ... možná tam něco bylo. Nechci říct ano nebo ne. Víš pět chlapů, každý den to samé, navíc to nepříjemné cestování a nedostatek spánku .. někdo jako Robert Plant nebo John Bonham jednou řekl: „Když potřebuješ hodně spánku nebud' muzikantem.“ Je velmi těžké makat při nedostatku spánku. Vstáváš časně ráno, do hotelu se dostaneš ve dvanáct a tvůj pokoj samozřejmě není připravený. Musíš čekat do tří a pak stejně nemůžeš spát, protože zvuková zkouška je ve čtyři. Pak zjistíš, že hotel je příliš daleko od místa koncertu, takže se nemůžeš před vystoupením vrátit a tak musíš všechno stihnout za tu jedinou hodinu. Odskočit si, oholit se, zavolat domů, prostě všechno, co děláš, když jsi na túře. Takže si dost dobře dovedeš představit, že po několika měsících toho mají všichni plné zuby. Ale u party chlapů, co jsou dlouhou dobu spolu, je to normální. Neznamena to, že bys do toho příště nešel – teda pokud si zrovna nemyslíš, že už bys do toho znovu nešel, protože ti to není zapotřebí.

Viděl jsi DVD ke 40. výročí kapely?

Ne.

Jsi na něm.

Fakt? A jsem dobřej?

Nevěřím, že neposlali kopii toho DVD lidem, kteří tam vystupují. Jak dlouhý byl tvůj rozhovor, pamatuješ si to?

Poslali mi jedno, akorát jsem se na to nedíval ... počkej, počkej ... to je ten rozhovor, co jsme dělali v hotelu? Jak tam jsou všichni včetně Kennyho? Jo tak toho jsem kousek viděl, včetně těch mých pár slov na konci.

Přesně! Tvoje dvě příhody jsou o tom, jak jste cestovali na letiště v Gamu a o klukovi v Jižní Africe, co se plazil po střeše, spadl a zabil se. Ještě něčím jsi přispěl?

Jo, tím, že jsem byl ochoten pracovat ráno .. ale možná jsem neřekl nic zajímavého. Trošku jako v tomhle rozhovoru.

No po pravdě řečeno jsme zklamáni. Prvních třicet pět minut DVD se zabývá obdobím do roku 1970 a ty, myslíš si ... „Tohle je skvělé, půjde to fakt do hloubky“ a pak to proletí osmdesátá léta a dostaneš se až do roku 1993 a končí to něco jako: „Jethro Tull ještě stále vystupují a nahrávají“, a to je všechno.

Máš pravdu, tohle už jsem slyšel. Kdosi mi říkal, že to vypadá, jako by se dostali na konec disku a už prostě neměli víc místa, tak to prostě ukončili .. no na tom nezáleží.

Ale záleží, protože Jon nedostal vůbec žádný prostor a ty tam máš nějakých 40 vteřin.

No jediná věc, kterou můžu říct, že ostatní měli asi víc co povědět. Neviděl jsem to, takže to nemůžu komentovat.

Dobrá, tak já to okomentuju. Z historického hlediska lidé jako Mick Abrahams, Glenn Cornick a kluci ze sedmdesátých let tam na začátku jsou a jsou skvělí, ale všichni hudebníci, za celou tu dobu jsou zajímaví. Ty a Jon (Jonathan Noyce) tvoříte značnou část toho čtyřicetiletého příběhu. Spousta z těch, kdo si DVD koupili, znají tebe a Jona jako členy kapely, teda pokud nejsou dost staří na to, aby si pamatovali sestavu z úplných začátků.

To říkáš ty. A je tam vůbec Jon?

Zaniká, chtěli, aby spíš řekl nějaké anekdoty, než mluvil o muzice – dokonce mu řekli, které anekdoty má vyprávět.

Hmm .. mohl jsem udělat totéž, kdyby mi dali stejný úkol. Byla to příjemná zkušenost, i když časně ráno. Byl jsem upozorněn na to, že mě dali až úplně na konec, ale opravdu mě to fakt neštve. Ale jestli to vadí opravdu důležitým lidem, tedy fanouškům, kteří za to dali peníze, tak ti se budou muset obrátit na prodejce nebo ombudsmana a stěžovat si. Pochybuju ale, že opravdu budou, protože pořád věřím, že se více zajímají – a to nejsem falešně skromný – o Cliva, Glenna a Johna ...

Dobrá, ale je tu spousta lidí ze druhé a třetí generace fanoušků a ty jsi byl v kapele děsně dlouho.

To jo, když to řekneš, byla to opravdu dlouhá doba, ale mně se to tak nezdá, strašně rychle to uteklo ... ale mám pro tebe špatnou zprávu. Dívám se na ceduli na támhletem rychlém občerstvení

Pojďme se bavit o tom, co děláš teď. Na tvém webu je spousta věcí.

<http://www.reverbnation.com/andrewgiddingsmusic> Myslíš ty moje náčrtky ... no to je.

Ale nevydal jsi to, proč?

Co znamená „nevydal“?

Myslím na CD.

Kdo chce dneska CD? Kdo stojí o další kus umělé hmoty?

Třeba já. Když to není na CD a nemůžu se toho dotknout, tak to můžu mít klidně stažené, ale pořád to nemám.

Co ti teda chybí?

Třeba obal.

Tak tomu rozumím, ale to, co je na mém webu, to je jen pár náčrtků a nápadů.

Ale ty skladby jsou dost dobré na to, aby vydaly na solidní CDéčko, které bychom mohli recenzovat v A New Day.

Vážím si toho, co říkáš. Možná to teda vydám u A New Day Records. Myslím tím, že to udělám sám, ale vy to můžete dostat mezi lidi, já ne. Já jsem to prodával skladbu po skladbě. Půvabné na tom je to, že si můžete poslechnout ukázkou a když se vám ta skladba nelíbí, tak si ji nekoupíte.

No to je ale jako by sis koupil třeba jenom sedm odstavců z knihy.

Ale dává ti to volbu. Proč bys měl přetrpět zbytek až do konce, když nemusíš? Když existovala pouze alba a pouze CD, ještě dříve než se začalo nakupovat na internetu, tak jsi to dělal. Kupoval jsi alba kvůli pár písničkám, které jsi chtěl slyšet a bylo tam i pár věcí, které ti moc neseděly a ty jsi je pokaždé přeskočil, když jsi to poslouchal.

Na druhé straně, když jsi slyšel v rádiu singl a koupil sis album, tak ti mohlo chvíli trvat, než v tobě některé nahrávky dozrály, chvíli to trvalo, ale dozrály a nakonec jsou lepší než singl.

Dobrá, když v tobě uzrávají, tak si je kup za 99 pencí.

Jenže ony „nejsou“, když je to jenom stažená kopie.

Rozumím, je to pro tebe jenom soubor v tvém počítači – ale to zaleží na tobě, tak si to dej do svého iPodu. Znáám pár lidí, co mají iPod. Jenom podotýkám, že já iPod nemám a ani mít nebudu, protože ho můžeš nacpat 2.000 písní a náhodné přehrávání je jen matoucí pojmenování, stejně jsi nikdy neslyšel písničku č. 127. Ale kdybych si myslel, že by lidi opravdu měli rádi CD, tak bych to udělal.

Lidi by o to měli zájem.

Nechci to dělat jenom jako cvičení. Lidi ke mně nepřichází, ani mi denně nepiší mailly a neříkají, že to chtějí koupit na CD s mými fotkami ze studia a nějakým tím povídáním. Důležité je, že to prodávám a lidi jsou s tím spokojeni a navíc to není nijak uzavřené. Když uděláš CD, tak sám sebe omezuješ, zatímco na internetu můžeš cokoli přidat. Teď mám novou skladbu, která je téměř hotová, a prostě ji dám na web a nemusím čekat, než udělám dalších jedenáct nebo dvanáct skladeb.

A z těch lidí, kteří si něco stáhli, kolik z nich si koupilo jen dvě nebo tři skladby a kolik si jich koupilo celý set.

Je víc těch, co si koupili jenom jednotlivé skladby než těch, co koupili všechno.

Vsadil bych se, že všichni si koupili „I Can Do That“. Vždycky mě to pobaví a rozesměje, když to slyším.

(směje se) To je můj velký hit, ale musím to upravit. Salma Hayek odešla a vzala si nějakého šaška, ale fakt nevím. Je to přece jen kus plastu, něco papíru a víš kolik to stojí udělat tisíce Cdéček? To není vůbec levná věc. Ale můžeme to udělat via AND. Já mám všechno pro výrobu kvalitních kopií, ne takových, co vypadají jako udělané na koleně, a jsem „geniální“ ve Photoshopu.

To bychom opravdu mohli udělat. V nejhorším nám jich 987 zůstane .. (směje se) Dobrá, jestli vytiskneš přílohu, tak já udělám zbytek. Kdybys dal objednávku do některého z čísel AND a lidé přijali, že bude nějaké zpoždění mezi objednávkou a doručením, tak by mohlo být hotovo.

O jakém časovém období se teď bavíme – o roce?

To ne, bude mi trvat tak týden, než to všechno dám dohromady.

No ale myslím, že jsme dohodnutí. My v AND oznámíme, že se Andy Giddings konečně dal dohromady a souhlasí s vydáním CD – jako důkaz to máme nahrané.

Dobrá, rád to udělám, ale musíte se připravit na to, že to bude propadák.

Na tom ani tak nezáleží, hlavní je, že my s tím budeme spokojení ... fajn? Dám se do toho. Jak to je s tvým australským filmem (Hobby Farm).

Vyjde to na CD?

To jsem původně chtěl, ale nakonec jsem to přidal k ostatním věcem, protože by toho nebylo na celé CD.

Jak ses vůbec k téhle práci dostal?

Dobrá otázka ... byl jsem v baru v Austrálii a ukázalo se, že jedna z tamních žen je investiční manažerkou a hledá podporu pro film. Navrhla mi, že bych to mohl vzít a já to vzal. Věř nebo ne, na tom filmu se stále ještě pracuje, a to už je to dneska dva roky. Důvodem, proč mi to trvá tak dlouho, je to, že mi poslali jednotlivé scény zvlášť. Musel jsem dělat každou scénu odděleně a oni pak kousíček vystříhli, jeden úsměv, jedno mrknutí oka nebo cokoliv – ta jedna sekunda pak všechno po hudební stránce úplně rozhodila a já to musel předělat. Poslal jsem jí to zpět a přišlo mi to zpět s nějakou další změnou, pár záběrů zmizelo a hudba zase nesešla.

Jak se to vlastně dělá? Třeba vidíš smutnou scénu, tak prostě napíšeš smutnou melodii a tak dál?

No, máš spoustu materiálu a na spodní části ti běží čas. Dáš to do počítače a můžeš začít. V tomto filmu jsou některé fakt násilné scény, opravdu příšerné násilí, drsné věci plné krve a střev. Já jsem zvolil obrácený efekt, vybral jsem, pro kontrast, poklidnou hudbu a funguje to docela dobře. Místo agresivní hudby je to právě ta tichost, která tě zneklidní, když se díváš na opravdu násilnou scénu. Není to dlouhý film, asi hodinu a čtvrt, ale je to dost dlouhé, když se máš dívat na mlácení prostitutek. Ale myslím, že ve tvé části Londýna tohle můžeš vidět každý večer, Martine

... Vždycky jsem chtěl dělat hudbu pro film a tohle je dobře udělaný film, dobrá režie, kamera, světla, to všechno je fajn a vypadá to fakt dobře. Takže teď, když jsem udělal jeden film, jsem připraven udělat další.

Co dalšího je na obzoru?

Teď je to CD, které musím udělat pro A New Day ... ale jinak, když budeme mluvit o muzice, můj záměr je nevstávat před desátou ráno a potom, když se mi bude chtít dělat muzika, tak půjdu do svého studia a budu pracovat. Jen tak, protože se mi chce. Rád bych si zahrál živě s některým z mých oblíbenců, ale nevím, jestli to vyjde.

Jako třeba?

S Davidem Gilmourem.

Slyšeli jsme, že děláš něco s Jonem Andersonem.

Jo, díval se na můj web na MySpace a napsal mi, že se mu moje hudba líbí a chtěl by si v některých písničkách zaspívat. No tak to je dlouhá cesta, pomyslel jsem si, Jon Anderson, z toho asi moc nebude. Dal jsem mu pár věcí a on mi poslal zpět něco, co nebylo úplně přesně ono, ale měl tam pár dobrých nápadů. Hodil jsem to do počítače, celé jsem to rozsekal, udělal jsem z toho písničku se začátkem, střední částí a koncem nazvanou „Listen“ a on to velice dobře zaspíval. Potom mi Jon poslal kontrakt, s jakým jsem se ještě nikdy nesetkal. Říkal, že nikomu nesmím říct, že jsme tohle udělali, nikomu to nesmím pustit, ani to nesmím nikde publikovat a nikdo se nesmí dozvědět, že spolu pracujeme. No takže jsem to okamžitě namixoval a dal na internet, na svoji MySpace stránku.

Zaujalo ho to?

Nevím! Ale od přítele v Kalifornii se ke mně dostala historika, kterou mám i doloženou fotkama, o tom, že potkal před koncertem v Los Angeles tuláka s magnetákem, který pouštěl tuhle písničku a zpíval si k tomu. Co na to říkáš? Nikdy jsem se s Jonem Andersonem nesetkal a jsem si jistý, že to je dobrý člověk, ale třeba ti to trochu napoví, kde teď zrovna je. Od té doby jsem o něm ale neslyšel a zbytek toho, co mi poslal, byl nepoužitelný.

Je to teď trochu divná situace. Yes jsou na turné se zpěvákem jejich tribute bandu a Jon Anderson vystupuje sólo.

Tohle vzniklo proto, že Jon byl opravdu hodně nemocný na to, aby mohl vystupovat, a přestože teď dělá svoje vlastní věci, je to jen pár nenáročných vystoupení. Opravdu není dost v pořádku na to, aby zvládl kompletní túru s Yes.

Už jsi říkal, že ti nechybí cestování, ale co hraní naživo? Chybí ti ty dvě hodinky na pódiu?

To jo, to mi chybí. Kdybych tak měl stroj času a mohl se tam tak vrátit ... to mi fakt schází. To, co mi nechybí, je cestování – lépe řečeno ten způsob cestování, který jsme praktikovali poslední čtyři nebo pět let s Jethro Tull. S kulturním způsobem cestování si poradím. Ale upřímně, po 25 letech to není něco, co bych moc řešil – hlavní je, aby vystoupení bylo v pořádku a v klidu.

Takže kapelu Andyho Giddingse na turné nepotkáme?

Ne, kdo by o to u všech všudy stál. A navíc, to co dělám nemůže zahrát kapela, hraju to všechno sám. Nemůžou to hrát další muzikanti.

Třeba ty můžeš hrát na klávesy a Jon Anderson zpívat ...

(nevrle) Kdybys šel do studia a použil spousty techniky k výrobě nahrávky a pak to měl udělat nějak naživo, potřebuješ techniku, abys to udělal. Nemůžeš to zahrát na Hammondovy varhany nebo klarinet. Na takové nástroje můžeš hrát varhanní hudbu, ale ne to, co dělám já. Viděl jsi ten skvělý záběr, jak podvádím při hraní skladby „Budapešť“? Hrál jsem na desku od klavíru a blblnul – ale naneštěstí jedna z kamer byla hned vedle mě a já na to zapomněl. Objevilo se to na Youtube jako „Jethro Tull faking notes in Budapest“ (<http://www.youtube.com/watch?v=F2ho9Zkg4ww> pozn. překladatele). Co ale lidi neznají, jsou další místa, kde jsem taky nehrál.

Co si myslíš o albu The Jethro Tull Christmas Album?

Nemám na to žádný názor. Zkus to víc specifikovat.

Mohlo by to být skvělé album, kdyby bylo kratší, bez některých znovu nahraných skladeb jako „Weathercock“.

Naprosto souhlasím. Víš co, zeptej se mě ještě jednou.

Co si myslíš o albu The Jethro Tull Christmas Album?

Myslím, že celé by to mělo být víc vánoční. Já mám rád koledy i jejich úryvky, ale mělo by to být celé trochu bujnější a více vánoční, nejen kvůli tématu Vánoc. Každý máme písničku, která se nám spojuje s Vánoci, a ty bývají povětšinou opravdu veselejší. Pro mě je to I Believe in Father Christmas od Grega Lakea (<http://www.youtube.com/watch?v=FqOfXumII8A>). Je to dobré album a lidi ho mají rádi, ale mohlo být trochu víc vyšperkované – ale ne pozlátky. Teď mi trochu dochází slova, ale víš, co jsem chtěl říct .. mohlo to být trochu víc nóbl a trošičku více nostalgické a ...

... trošičku kratší.

Zdá se ti to teda moc dlouhé?

(OW) Mám raději CD, která trvají kolem 45 minut, spíše než ta, co mají stopáž přes hodinu.

Nemám představu, jak je to dlouhé. Nahrávali jsme to v trochu bojových podmínkách. Část jsme dělali v Bristolu, Martin dělal jeho část u mě, já jsem svoji část dělal taky u sebe doma, takže to bylo trošičku rozházené. A možná jsme pár písniček udělali příliš rychle, ale to nic neubírá na skutečnosti, že jsou pěkné.

Ted' jsem si vzpomněl na otázku, kterou jsme chtěli položit dřívě. Když jsme se bavili slanem, říkal, že dva členové kapely nechtěli během turné zkoušet. Můžeme vyloučit, že by mluvil o sobě

Byl jsem to já a Jon

Bylo to opravdu tak?

Jasně, ale zkoušet co?

Dobrá tedy, cvičit.

Cvičíme celou dobu, hráli jsme pořád. Skutečnost, že nehrajeme Bouree nebo Aqualung – znovu – mezi túrami je to naprosto zbytečné.

Takže když Tull hráli pár koncertů v Itálii a pak měli několik týdnů volno a pak jeli do Německa, jak dlouho jste zkoušeli před tím, než jste se znovu vydali na šňůru?

Něco mezi ničím a jedním dnem. Nepotřebuješ zkoušet něco, co hraješ rok. Možná potřebuješ zkoušky na vybroušení detailů a já bych samozřejmě mohl cvičit úvod do Locomotive Breath, jen abych se ujistil, že prsty pořád vědí kam jít, ale totéž můžeš dělat při zvukové zkoušce. A nezapomeň, že Ianův nástroj je lehce přenosný, takže může cvičit kdekoliv a kdykoliv ... nechal jsi běžet svůj rekordér.

Zeptej se sám sebe na něco, na co jsme se tě nezeptali my.

Takže tohle je otázka, kterou pokládám sám sobě, protože vy dva jste příliš připití na to, abyste se mohli ptát. Mám raději oslovení „Andy“ nebo „Andrew“? ... Osobně dávám přednost oslovení „Andrew“ ačkoliv se mi zdá, že je to trochu silácké. Všichni mě do roku 1995 znali jako Andyho a pak v roce 1995, když jsem nahrál Divinities, jsem to změnil na „Andrew“, protože jsem to považoval za lepší, takže teď mě všichni znají jak Andrewa a vždycky mě pobaví, když vy dva ... mi říkáte Andy.

Měl jsem na mysli pouze otázku jestli máš raději „Andrew“ nebo „Andy“.

Na to už jsem odpověděl. Co bylo to, na co jsi se mě ptal předtím? To byla celkem dobrá otázka ... aha zkoušky. Ian má lehce přenosný nástroj, takže hraje pořád ... a je tu ještě jedna věc, a to je únava před koncertem. Když jsi fotbalista, tak taky neběháš do vyčerpání několik hodin před začátkem zápasu, že jo?

No to ne, ale musíš se rozcvičit

No, ale jestliže zápas trvá devadesát minut, tak se před tím 90 minut nerozcvičuješ, to je to, co jsem chtěl říct.

Takže chceš říct, že Ian zkouší přesprítliš?

Ne, to jsem nechtěl říct, ale ty mi tu říkáš, že Ian řekl, že dva členové kapely nechtějí zkoušet mezi šňůrami a já říkám ... zkoušet co? Přeríkám ti abecedu, aniž bych to zkoušel. Hrál jsem tu písničku nebo sadu písniček rok nebo i víc, nepotřebuju to zkoušet. Potřebuju se rozcvičit a dávám tomu odpovídající čas na zvukové zkoušce – zvukové zkoušky trvají obvykle hodinu nebo i více, ale chápu z čeho Ian vychází, protože on může vzít flétnu kdykoliv a hrát ... a on to dělá.

V osmdesátých letech, když jsme poprvé získali přístup do zákulisí kapely, jsme jezdili do Pinewood Studios a tenkrát Tull zkoušeli před turné celý týden.

Jasně, ale to jsou spíš produkční zkoušky než hudební. Dělávali jsme produkční zkoušky v Pinewood Studios, zkoušeli jsme zvuk, světla, rozestavení nástrojů a lidí na pódiu. Myslím, že jako profesionální hudebník bys měl být schopen přijít a hrát. Když máš deset minut času, máš štěstí. Když ti to zabere pár dnů před turné, tak ti je to zabere, s tím se nedá nic dělat. Když se na to podíváš, Ian má o hodně víc co dělat než ostatní, fyzicky i psychicky ... dýchání při hraní na flétnu a zpěvu, pohyb na pódiu, hudba a texty, které si musí pamatovat ... já hraju na klávesy. Potřebuju více prstů a on více energie. Nevím, je to individuální věc. Nepotřebuju si sednout a pořád dokola to opakovat. Když to umím, tak to prostě umím. Jestli to máš zmastit, tak se to stejně stane, ať jsi zkoušel týden nebo ne. A navíc, samozřejmě, je to jazz! (chechtá se)

Před pár lety jsme všichni bláznili z kapely jménem Ya Yas a teď je nemůžu nikde najít. Zjistil jsi někdy, co se s nimi stalo?

Nikdy. Chtěl jsem si s nimi zahrát nebo se k nim přidat nebo tak něco. Měli skvělou písničku „Julia“. Pořád ji umím zaspívat, ale samozřejmě ji teď zpívat nebudu. Prostě se objevili a zase beze stopy zmizeli.

Samozřejmě to bylo ještě v dobách před internetem, takže ani tohle nám nepomůže.

Já sám jsem zkoušel hledat, ale nemám po nich žádnou stopu, to je divné. Čekal bys, že někde bude nějaká jejich historie ..

Myslím, že zmizeli dříve, než to vůbec někoho napadlo pro příští generace sepsat.

(DR) Musím ti vždycky děkovat, že jsi mě představil Al Hodgeovi a The Mechanics. Víš, že před pár lety zemřel?

Ne, to jsem nevěděl. Neznal jsem Al Hodge osobně, ale samozřejmě jsem ho znal. To je opravdu smutné. Všichni dobří lidé umírají příliš brzy. Jak jsem tě s nima vlastně seznámil?

Ne tak úplně, já už jsem byl jejich velkým fandou, ale myslím, že se ztratili v roce 1982 nebo tak nějak, když je Leo Sayer označil jako doprovodnou kapelu. To bylo, když jsme se spolu bavili poprvé a ty jsi se o nich zmínil a řekl jsi mi, že stále hrají a vystupují v Cornwallu. Nikdy jsem je předtím neslyšel hrát naživo, ale kvůli tobě jsem je vyhledal a slyšel jsem je snad 50krát nebo i vícekrát a pokaždé byli skvělí.

(OW) Já jsem je viděl jednou, ale nemám ponětí, jestli byli dobří, protože byli zatraceně hluční. Když mluvíme o Leo Sayerovi, viděl jsi ho v Big Brother?

Tam jsem ho samozřejmě neviděl, protože se na to nedívám.

(OW) Co to je za otravného magora.

Může tak vypadat, ale ve skutečnosti není. Naprosto není otravný. Byl tak vykreslený v té televizní šou, ale já jsem s ním strávil roky a nikdy jsem s ním nic takového nezažil. Užili jsme si opravdu dobré roky s rock and rollem a bylo nám fajn.

Šel bys do Big Brothera, kdyby tě požádali?

Samozřejmě, že ano .. záleželo by na tom, kdo další by tam byl. Chtěl bych znát poměr brunet a blondýnek, dívek a gayů atd. (směje se).

(OW) Moje dcera je hlas Big Brothera na Vánočním speciálu a taky dala hlas panence Jade Goodyové ...

Opravdu? To je vynikající. Mám to na DVD. Jak se k tomu dostala?

Je herečka a celkem se jí daří. Měla pár vystoupení v televizi jako třeba v The Bill ...

Fajn ... a jak ji můžeme využít pro pokračování její kariéry? (směje se)

Příště, když bude v The Bill nebo Eastenders, by si mohla třeba obléct tričko propagující nové céděčko Andrewa Giddingse, ne?

Ano, ano, to by určitě mohla udělat. Strávila roky a roky tvrdou prací proto, aby se prosadila v tomto neuvěřitelně tvrdém oboru a jsem si jistý, že teď chce určitě pomáhat ostatním. Držím jí palce a doufám, že se jí dobře daří. Prosadit se v jakémkoliv uměleckém oboru je strašně těžké. Vlastně se tam ani nemůžeš probít, musíš do toho vletět a pak jedeš nebo ne. Potřebuješ průlom, to je jasné. A když uvažuješ o všech těch lidech usilujících o tutéž věc ... a navíc dneska je samozřejmě, se všema těma posranýma televizníma reality show. každý hned celebrita! Mám skvělý nápad na reality show, ale neprozradím ti ho, musím to nejdřív udělat. Bude to naprosto skvělé! Nemůžu o tom ale mluvit dopředu.

Dobrá, neříkej nám o tom ... pust' se do toho!

(směje se) Jasně! Půjde o to, že ... počkej, počkej .. jak si na to můžu zajistit autorská práva, než ti to povím?

Nikomu to neřeknem ...

Samozřejmě, že řeknete. Vydáte to ve vašem časopise.

No pokud je to dobrý nápad ... a to nebude.

Bude, opravdu bude. Ne ... neřeknu vám to ... dobrá ... vypněte záznamník a já vám to řeknu. Nebo ne, to nemá cenu, vy si to stejně zapamatujete. Tak jo ... jmenuje se to „Celebrito polet' se mnou!“

Samozřejmě, máš pilotní licenci, že jo?

Na lehké letadlo, těžké letadlo .. ne jako Bruce Dickinson (zpěvák Iron Maiden). Ten je komerční pilot ... já nemůžu brát na palubu platící pasażéry. No takže „Celebrito polet' se mnou!“ Vezmeš nějakého troubu, jednoho zoufalce, jednu béčkovou celebritu a jednoho člověka.

Myslíš nějaké nuly?

Přesně! Vezmeš tuhle skupinku lidí a pustíš se s nimi do dělání pilotní licence. To trvá průměrně 45 hodin a budeš celou tu dobu provázet.

Počkej ... 45 hodin ... to je méně než dva dny! Proč to neuděláš v jednom zátahu?

Protože to prostě nemůžeš. (směje se). Vezmeš je všechny do vzduchu, dáš jim pocítit všechny ty otřesy, vývrtky a tak. Ti, co jsou přecitlivělí, budou křičet, další zvracet a tak různě. A jedna z dívek, bezpochyby to zkusí na pilotního instruktora, a ze všech z nich budou celebrity, takže se na to budeš dívat ... neřívej se tak na mě. Tobě se to nelíbí, co?

To je asi ten nejhorší nápad, co jsem kdy slyšel.

Není, je to naprosto skvělé!

Musím připustit, že to je ten druh sraček, které lidé, zdá se, sledují. Chceš se opravdu podbízet takovým sráčům, jen abys vydělal par miliónu liber?

(poznámka vydavatele: Tento rozhovor byl publikován v lednu 2010, což přesně datuje „skvělý nápad“ pana Giddingse, na který se tímto vztahují jeho exkluzivní autorská práva. To pro případ, že by ho chtěl někdo ukrást)

Potkal jsi někoho z Tull od té doby, co jsi odešel.

V podstatě ne, ale jsem v kontaktu s Davidem a Jonem a příležitostně i s Ianem – vždycky od Iana a Shony dostanu přání k narozeninám a Vánocům. Viděl jsem teď Jona na M25 (pozn. překladatele: M25 je 188 km dlouhý dálniční obchvat Londýna). Bláznivé, předjížděl mě. Dovedeš si to představit, Jon Noyce mě předjížděl! (směje se) Nedaleko mě bydlí Davova dcera, takže příležitostně jsme se párkrát setkali. Nepotkal jsem Martina, protože žije příliš daleko a je pořád v Kanadě, surfuje, lyžuje nebo dělá nějaký sport, no a samozřejmě Doan žije v Americe.

To mi připomíná, když budeme ještě mluvit o cestování autobusem, že Martin Barre přiletí na Weyfest vrtulníkem, protože tentýž den musí ještě stihnout rodinnou svatbu.

To je velký pokrok oproti autobusu, co? Takže Weyfest je tvoje práce?

Jsem jedním z týmu pěti lidí.

Takže teda podporuješ člověka, co připravoval Vzpomínky na Woodstock?

Vůbec ne. To bylo naprosté fiasko a ostuda a je to celé jeho chyba. Já jsem jenom tři roky dělal Weyfest, což byl regulérní festival a pokaždé až dosud jsme na tom prodělali. Vždycky si musíš ohlídat, abys zaplatil lidem. Každý z nás si musel na zaplacení kapel a všeho kolem půjčit, ale raději tak než prostě zmizet. Když máš omezené prostředky, musíš si stanovit realistické cíle a původní sestava kapel pro Woodstock byla beznadějně optimistická. Odhaduju, že jen na pokrytí nákladů bys musel prodat kolem 20.000 lístků a já jsem si nikde nevšiml nějaké reklamní kampaně. Nemůžeš očekávat, že lidi přijdou jen tak sami od sebe ... zvláště v zapadákově, jako je Shrewsbury. Na svém webu měl vyjádření, v němž říkal, že je škoda, že na všechno, co kapely dokázaly myslet, byly prachy místo lásky a míru. Chci říct ... probud' se.

(pozn. překladatele: Mohu potvrdit, ve Shrewsbury žiju a lístek jsem měl, ale dozvěděl jsem se o tom víceméně náhodou z rádia, když jsem nakupoval v obchodě. Plakáty ani letáky nikde žádné nebyly a jestli ano, tak jsem si jich nevšiml.)

To pro něj bylo špatné vysvědčení ... říkal, že všichni byli velmi ochotní přijmout zálohu, ale předpokládám, že souhlasíš s tím, že to byla jeho zodpovědnost. Chci říct, že za těch 16 let, co jsem byl s Tull, když kvůli počasí nebo z nějakého jiného důvodu něco nevyšlo, tak Ian vždycky našel nějaký způsob, jak se dohodnout, takže pořadatel nemusel přijít o spoustu peněz. Ten kluk, co dělal Woodstock, to ovšem dovedl tak daleko, že všechny kapely a jejich manažeři se rozhodli peníze přijmout.

Jasně, ale z toho nemůžeš vinit kapely. Když chceš, aby kapela někde hrála, tak se jich zepteáš, kolik za to chtějí a jestliže to sedí, pak je to v pořádku. Jestliže ne, neobjednávej si je! Je nemravné si potom stěžovat na jejich požadavky. Jakmile jsem viděl tu sestavu, říkal jsem si, že přestřelil, protože tam byly velké kapely plus nějaká prog rock kapela, ten seznam byl hodně dlouhý ..včetně The Strawbs ...

Ty máš The Strawbs hodně rád, co? (směje se)

Minulý týden jsme na pár festivalech prodávali Tullí upomínkové předměty a zkoušeli jsme prodat trička, zatímco The Strawbs hráli a nestálo to za nic. Byli příliš hlasití a zpěvák zněl děsivě. Kapela byla v pořádku, ale ten zpěvák

Každý má svůj čas, kdy přestat.

Ale s nima to jde pořádně z kopce.

Ale to je ono – když to s nima jde opravdu z kopce, tak je hotovo, ne?



No a tady jsme museli hospodu, kde rozhovor vznikal, opustit, protože se zavíralo a Andy nebo trošku pompézněji Andrew nás odvezl zpátky do našeho pitoreskního penzionku. Bylo skvělé zase jednou navštívit naši hospodu, kde jsme po celá ta léta s Andym sedávali. Děkujeme mu za opravdu příjemně strávený večer – moc jsme ocenili, že nás hodil zpátky do našeho penzionu na vesnici a nemuseli jsme si brát taxika. A zmiňované ceděčko? Ještě se netěšte, ale někdy v průběhu tohoto roku to uděláme. Co se týká té reality šou, s tou si tak jistý nejsem. DR

DR, MW (AND #98/ JP (velké díky!!!)

MARK MONDESIR V ALL ABOUT JAZZ ... ŽIVOTOPIS...

Narozen: 12. prosince 1964

Ponořen do hudby už před narozením, ve dvanácti jsem náhodou objevil bicí. Vážně jsem je však začal brát v šestnácti. Vzdělával jsem se převážně sám poslechem desek & kazet & sledováním bubeníků. Po letech hraní rytmičtější orientované hudby (Prog Rock, Funk & Fusion) jsem se soustředil na studium jazzu docházkou do workshopů ve Weekend Art Centre vedeném Ianem Carrem. Zde jsem se potkal s Julianem Josephem a on mě pro změnu představil Courtney Pinemu, Stevu Williamsonovi a dalším. Po workshopech jsme se scházeli, abychom organizovali jam sessiony, při nichž jsme vybrušovali své „jazzové schopnosti“. Tahle činnost vedla k jammování v hostinci Atlantic společně s Courtneyem v době, kdy se o něj začala zajímat média. Zanedlouho poté se z jammování stala vystoupení...& tak začala má kariéra. Dostalo se mi toho nejlepšího vzdělání tím, že jsem hrál na mnoha z těch největších jazzových festivalů, setkával se v té době se skutečnými jazzovými legendami & vstřebával jsem, co jen jsem mohl. JAZZU SE NENAUČÍTE VE TRÍDĚ! Není lepšího učitele než zkušenost! Bicí souprava jako nástroj se zrodila v éře jazzu. Touha zvládnout hru na bicí mě dovedla k tomu, že hraju jazz. ALE ABYSTE MI ROZUMĚLI... Hraju & mám moc rád VŠECHNU HUDBU! Z toho důvodu následují umělci, s nimiž jsem s boží milostí mohl hrát / natáčet, a jmenovitě jsou to: Courtney Pine, Jazz Warriors, Julian Joseph, John McLaughlin, Jeff Beck s Janem Hammerem, Ronnie Wood, Imogen Heap atd., McCoy Tyner, (Tonight Show's) Kevin Eubanks s Davem Hollandem, Bryan Ferry, David Sylvian, Toni Childs, Ravi Coltrane, Gary Thomas, Matthew Garrison, The Jazz Crusaders s Waynem Hendersonem & Wiltonem Felderem, Wynton & Branford Marsalisovi, Mike Del Ferro, Thijs Van Leer (Focus), Andy Sheppard, Annette Peacock, Joanne Brackeen, Ray Bryant, Ronnie Matthews, Art Farmer, Hamish Stuart, Chante Moore, Joe Zawinul & London Symphony Orchestra, John Scofield, Mike Stern, **Leni Stern**, Keith More, Ron E Carter, Scott Henderson & Gary Willis, **Barbara Dennerlein**, Loose Tubes, Art Blakey, Yes No People (tvůrci „Stomp“), Gary Husband (ředitel / hudebník), Mike Figgis u Toma Jonese, Van Morrison, Lulu, Jon Cleary atd., Pee Wee Ellis, Fred Wesley s Bobby Birdem, Vicki Anderson atd. Hermeto Pascoal...a na zbytek si momentálně nemohu vzpomenout. Nespočet bubeníků na nesčetných bubenických klinikách, příliš mnoho na to, aby je bylo možno vyjmenovat, ale všichni fantastičtí.

ALL ABOUT JAZZ/ LM

FLORIAN OPAHLE - MLADÝ, TALENTOVANÝ KYTARISTA

Dvě neuvěřitelné ruce dělají kytaristu. Úhozy ruky, která vybrnkává, musí být prováděny přesnými pohyby tak, aby doprovázely ruku, která dělá vyhrávky, a umožnily jí, aby provedení bylo synchronizované. Jeden z nejtalentovanějších vlastníků rukou, dotýkajících se v hudbě kytary, je už dlouhou řadu let Florian Opahle. Je mladý, ale nepředstupuje bez nějakých vážných hudebních nátlaků.

V současné době je na turné s Ianem Andersonem z Jethro Tull. Florian zapůsobil na mnoho zatvrzelých fanoušků, když plnil nesnadný úkol – nahradit velkého Martina Barreho. Má jenom 26 let, hudbě se věnuje od tří let a má dlouhý seznam ocenění. Kromě hraní s Ianem hrál také s Gregem Lakem, Chrisem Thompsonem a Jamesem Duncanem na několika projektech. Pódium sdílí spolu s Al Dimeola na kytarovém setu, ale nejvíce, jako nyní, se věnuje psaní orchestrálních pasáží jako session hudebník.

Na to, jak je mladý, má docela působivý životopis a považuje za velkou čest, když může hrát s muzikanty okolo čtyřiceti let a staršími. „Jsem skutečně velice šťastný a vděčný za to, co teď dělám. Pracovat s Ianem je skvělé. Jsem mladý muzikant a vždy se učím. Přístup k tvoření hudby se změnil. Naučil jsem se poslouchat, co se děje na pódiu, někdy je méně více“.

Opahle vyrůstal v Mnichově v Německu, kde stále ještě žije. Ve třech letech byl poslán do hudební školy, čímž mu byla dána dobrá příležitost k hraní s hudebními instrumenty v jeho formativních letech. Okolo pěti let začal hrát na kytaru. Raději, než aby na něj tlačili, v počátcích jej jeho rodiče podporovali a povzbuzovali. Jeho zkušenosti rostly v rychlém tempu, a ještě před čtrnáctými narozeninami věděl, že chce být spjatý s hudební kariérou. Studoval kompozici a začal se postupně měnit v talentovaného hudebníka. Na jeho prvním CD hrál v roce 2000, a od té doby je také pracujícím hudebníkem.

Kytarově je nejvíce ovlivněný Stevem Lukatherem, Al Dimeolou a Johnem McGlaughlinem, jen pokud jde o jmenování některých. „Nechci být dalším Jimi Hendrixem, protože jím být neumím“. Byl bych šťastný, kdybych mohl vystupovat a být tím, co Martin Barre, koncertovat čtyřicet let. Opravdu bych byl šťastnější, kdybych to mohl dělat.

Bez zveličování, jeho aparatura je velice skromná. Většinou používá elektrické kytary Gibson, což je logická volba pro kytaristy více než padesát let. Hlavní zesilovač Vox s Eminence reproduktory kompletují její zvuk s krystalovou čistostí. Boss a několik MIDI nastavení jsou to, co



většinou používá na efekty v závislosti na zvuku, který je potřebný pro současný projekt.

Je velice zkušený v klasické hudbě, rocku, bluesu, jazzu a fusion, je těžké určit specifický styl Floriana, ve kterém je nejzkušenější. Nemůže být považován za rockového nebo jazzového kytaristu, jednoduše, je kytaristou. Tento mladík umí zahrát všechno, což také pro některá větší obecnstva dělá. S Ianem Andersonem hrál před 15 000 diváky a objevil se také v televizi pro přibližně jeden milion diváků.

Kromě kytary hraje také dobře na basu, má zkušenosti s klávesami a bicími, ale většinou jen v obecné rovině. V jeho rukách bude vždy hlavním nástrojem kytara a s neuvěřitelnými flamencovými styly je schopen hrát bez dalších potřebných instrumentů. Je naprosto jasné, že tento mladý muž bude jedním z nejlepších kytaristů. Jeho rychlý odměřený vybíravý styl je melodický a nikdy není nudný. Je zajímavé věnovat pozornost jeho kytarovým lízáním a během jeho vedení si můžete říct, že naslouchal něco ze svých idolů, jako jsou Steve Lukather a Al Dimeola. Na Toto koncertě v Mnichově viděl hrát Lukathera a tvrdí, že to bylo jeho nejlepší období v životě. Vzhlížel ke skvělým kytaristům a opravdu mnoho se od nich naučil.

První americké turné si dostatečně užívá z místa v tour autobuse. Říká: „Fanoušci se ke mně chovají skvěle a všichni jsou moc hodní.“

Polovina turné z dvaceti měst je pryč a on se těší z toho, jak se vytrénoval a ví, co má dělat. Na pódiu vedle jistého Iana Andersona vypadá trochu nesměle a plaše. „Hraní vedle něj je ohromné, protože přesně ví, co má dělat.“

Práce s Ianem mu zabrala hodně volného času. Bude pracovat s Chrisem Thompsonem z Manfred Mann a vypadá to, že mezi rockovými umělci je vyhledávaným kytaristou. Některé jeho hudební klipy s hodnocením jsou ke slyšení na jeho oficiálních webových stránkách <http://www.florian-opahle.com/>

Opahle byl dotázán, co si myslí o hrách, jako je Guitar hero. Odpověděl: „Je to zajímavé, zábavné a rozmanité. S někým, kdo nemá zkušenosti, to je vzrušující. Není to stejné jako hraní na kytaru. Tvoje ruce se nepohybují stejně. „Pro kytaristu, který hraje riff na skutečné kytaře, není nutné pachtit se s takovou hrou jinak než pro legraci. Může hrát ve skutečnosti reálně.“

Jako nejmladší, současně pracující člen v Jethro Tull, je velice úspěšný. Samozřejmě si tuto pozici neudržel, protože neuměl hrát. Jeho ruce jsou talentované tak, jak nikoho jiného, nikdo jiný neudržel šest strun. Jeho prsty jsou rychlé, zručné a schopny hrát složité kousky bezchybně. Sledování a poslouchání jeho hry je něco, co je navrhované pro lidstvo. Je vždy potěšení vidět tak nadaného hudebníka jako je Florian Opahle.

www.jtull.com/ RA

John O'Hara Klávesy, harmonika, dirigent



Pověz nám o své hudební kariéře před nástupem k Ianu Andersonovi.

Můj otec hrál v 70. letech v popové skupině Candlewick Green. Měli singlový hit (Who Do You Think You Are), takže jsem vyrůstal s pop music všude okolo sebe a s pochopením pro tento styl života. Prošel jsem formálním klasickým hudebním vzděláním a moje první vlastní práce byla u Ballet Rambert, se kterým jsme podnikali turné po Evropě – asi šest let v onom bizarním a nádherném světě soudobého tance. Potom jsem získal práci jako skladatel a hudební ředitel v Old Vic Theatre v Bristolu, kde jsem strávil jedenáct let – od té doby uběhla asi čtyři léta. Zakrátko poté, co jsem

odešel, jsem se potkal s Ianem; zavolał mi, jestli bych neměl chuť zajít a seznámit se. Tak jsem zašel, seznámil se, zahrál si s ním nějaké věci na piano a harmoniku, a tak jsem se připojil k turné Rubbing Elbows (= idiom, který označuje setkání s někým proslaveným nebo všeobecně známým – a to Ian jistě je, pozn .překl.).

Jak došlo k tomu, že ti Ian zatelefonoval?

Přes Davida Goodiera, kterého znám od doby, kdy jsem bydlel v Bristolu. Do Bristolu jsem se přestěhoval z Manchesteru před nějakými 15 lety a potřeboval jsem najít místní hudebníky k práci na představeních, která jsem psal. Povídalo se, že David je dobrý baskytarista, takže jsem si ho zajistil, aby hrál v mé skupině v divadle. Za ta léta jsme jeden druhého dobře poznali. Pracoval jsem také dost s Kitem (Morganem) stejně jako dalšími talentovanými hudebníky z Bristolu. Dave a kytarista Kit se účastnili prvního turné Rubbing Elbows. Doslechl jsem se, že pro druhé hledají hráče na harmoniku, který zvládne i piano, a David předal mé telefonní číslo. Seděl jsem v kavárně, když mě zastihl Ianův telefonát.

Měl jsi předtím nějaké povědomí o Jethro Tull a jejich hudbě?

Měl. Kupodivu někdy na konci osmdesátých let jsem dělal vystoupení, v němž měla být cover verze *Bourée*, takže už tehdy jsem si je celé přepsal. Znal jsem album *Aqualung* – jednoduše kvůli jeho kultovnímu charakteru a kamarádům z fakulty, ale nikdy jsem nebyl tím, kdo by skutečně vlastnil nebo sbíral desky Jethro Tull.

Jaké to je pracovat s Ianem jako hudebníkem?

Je těžké na tuto otázku odpovědět, protože být hudebníkem má mnoho aspektů. Při jednom z rozhovorů jsem označil Iana jako perfekcionista, ale on mě opravil a řekl, že jím není. Můj tatínek vždy říkal, že dokonalost je nebeskou záležitostí a že my se o ni stále pouze a jen snažíme, s čímž souhlasím. Myslím, že když mě Ian opravil, musel cítit totéž. Existují zásadní, důležité věci jako intonace a tempo, milimetry zvuku, které je třeba rozřadit a jež je nutno všechny správně zasadit. Můžeš něco hrát a myslet si: tohle je to, co tam teď chci mít – ale ve skutečnosti to takhle neproběhne. Když to má přijít, udělám tohle (*předvádí zvláštní gesto se zatáhou pěstí*) a hudebník to pak provede (*jemná změna postavení ruky*) nebo to udělá takhle nebo takhle.

Tohle bude vypadat hezky, až se to budeš snažit vysvětlit v tištěné podobě! Ale víš, co myslím. (*Hm, téměř ... Martin Webb*)

Když pracuješ s tolika hudebníky v orchestru, musíš si hodně utáhnout uzdu při tom, jak moc si můžeš pohrávat s rozsahem toho, co má být provedeno. Přejde moment, kdy si musíme říct „Tohle je to, o co dnes večer jde.“

Jak velký je tvůj vklad do orchestrálních aranžmá?

Ian měl velkou várku aranžmá od jiné aranžérky z Bristolu, dámy, která se jmenuje Liz (Purnell), se kterou jsme se potkali jen dvakrát – jednou vlastně při vystoupení Jethro Tull. Ta velká hromada materiálu, včetně skladeb *Aqualung*, *Budapest* atd. byla dělána poměrně narychlo pro sérii koncertů v Evropě před nedávnem. Ian se k nim chtěl vrátit a znovu je všechny projít v pomalejším tempu. Dělávám tyto věci doma na počítači – Ian tedy mohl přijít ke mně do studia a zahrát flétnu a já zatím zmáčkl „play“ na počítači a spustil hudbu. Prošel to takt po taktu, dobu po době a řekl, co by bylo třeba změnit. Objevili jsme pár nadbytečných míst. *Thick As A Brick* jsme převedli do orchestrální verze, ale úprava, kterou jsem si poslechl, nebyla nic jiného než orchestrální úprava, která byla vytvořena původně. Takže nejprve jsem si myslel, že je tam mnoho chyb. Ale ve skutečnosti, když jsem poslouchal nahrávku alba a pak si poslechl nedávnou živou nahrávku s Andym (Giddingsem) a kapelou, uvědomil jsem si, že věci se mění a vyvíjejí za pochodu. A existují aranžmá, za která

mohu obviňovat pouze sám sebe, jako *Griminelli's Lament*, *God Rest Ye Merry Gentlemen*, *The Godfather Theme* – to jsou vše mé instrumentace. Věci jako *Life's A Long Song* a *Wond'ring Aloud* jsou transkripce originálních partů smyčcového kvarteta na albu. U *Cheap Day Return* a *Mother Goose* bylo třeba připsat party pro hoby a fagot.

Máš nějaké oblíbené skladby?

Myslím, že *My God!* funguje fantasticky. Myslím, že tento hudební výtvar bere dech, tím jak prochází tolika sférami. A asi také *Thick As A Brick* – je to výborné pódiové číslo; doufám, že Ian ho stále rád hraje.

David Goodier

Basová kytara, zvonkohra



Můžeš nám stručně načrtnout svoji dosavadní kariéru? Jak jsi se stal baskytaristou?

Když mi bylo deset, začal jsem hrát na kytaru – obvyklé věci Beatles, Stones, Cream atd. Jako teenager jsem byl v různých skupinách a vždy se mi zdálo, že se musím pokoušet radit baskytaristovi, co má hrát, nebo za použití mých čtyř spodních strun předvést basovou linku. Když mi bylo 18 nebo 19, začal jsem hrát jazz, což může být dost obtížné, ale já jsem opravdu nedělal žádný pokrok ve hře na kytaru. Tak jsem dva roky hrál na violu a zkušel jsem trubku a různé saxofony, ale bylo to jen něco jako hora, na kterou nejsi schopen vylézt.

Mám silnou vzpomínku, jak jsem si jednoho dne uvědomil, že baskytara má jen čtyři struny, že se mi líbí basové linky a že můžu stát někde v pozadí a ne předtančovat jako Chuck Berry – takže to vše zapadlo na správné místo. Asi deset měsíců jsem cvičil osm hodin denně. Kéž bych jen mohl mít takový týden teď! Elektrická baskytara nejde vždy dohromady s představou zarytých zastánců pravého jazzového kvarteta, a tak jsem začal hrát také na kontrabas.

Jak došlo k tomu, že se Ian s tebou dostal do kontaktu?

Vlastně ani nevím. Hrál jsem ve všech možných skupinách, rock, blues, salsa, latina, velké divadelní big bandy – hodně jsem toho udělal s Johnem O'Harou, když byl hudebním ředitelem v bristolském Old Vic. Ale telefonát od Iana přišel znenadání. Bylo tak okolo páté odpoledne – telefonovala mi nějaká dívka, která řekla, že je z kanceláře Iana Andersona. Pomyslel jsem si, že to jméno znám... Ve škole jsem býval fanouškem, koupil jsem si *Stand Up, Benefit, Aqualung, Thick As A Brick*. Pamatuju si, jak jsem hrál do úboru *Inside z Benefitu*. Mojí okamžitou reakcí po telefonátu bylo, že si někdo dělá legraci a že mě chce naštvat a málem jsem zavěsil. Ale zeptali se mě, jestli bych měl zájem o turné a natáčení v zahraničí, takže jsem řekl (*pomalou*) j-ó-ó...Nevím, jestli mu někdo dal na mě tip, ale vím, že hledal lidi z oblasti Bristolu nebo jihozápadu. Zeptal jsem se té dívky na další informace o projektu – ukázalo se, že se jednalo o první turné *Rubbing Elbows* – a ona mě zkontaktovala se „zlatým chlapem“ Kenny Wyliem. A tak jsem Ianovi poslal CD s nějakými svými nahrávkami.

Jak ses učil hudbu? Poslouchal jsi nahrávky nebo ti Ian řekl, co máš hrát, anebo jsi měl svobodu a mohl jsi přijít s vlastními nápady?

Ian mi poslal nahrávky, jako to dělá u každého. Myslím, že je dobře známo, že nečte ani nepíše noty, ale vždy předává hlavní myšlenku. Je schopen udělat ti malé demo ve velmi krátkém čase a říct ti zhruba, jak by to mělo být. A důvěřuje schopnostem, o nichž myslí, že je máš. Poté co jsem mu poslal své CD, mě zkontaktoval a pozval mě, abychom si zahráli. Poslal mi *Boris Dancing* a ještě něco dalšího, abych se to naučil. A jestliže se dostanete přes tyhle věci, dostanete se přes cokoli – v *Borisovi* je spousta rytmických změn, lichých pětiosminových taktů, které, pokud neposloucháte pozorně, zpočátku možná ani nepostřehnete. To, že jsme nahrávali ve studiu jen s flétnou a basou, byl pro mě rozhodující moment. Vysvětlil jsem mu, že jsem neměl tolik času, abych se to všechno naučil z paměti, ale napsal jsem si to a věděl jsem, že to mohu zahrát. Ian řekl, fajn, tak si to jen projedme. Takže začal a na začátku je hromada muziky, kdy nehraju; a tak jsem sledoval noty a čekal až na mě přijde řada. A pak, tak asi dva tři takty před mým nástupem, jsem si najednou představil, že ten muž, který stojí přede mnou, je ten šílenec s divokými vlasy z roku 1972, a to mě opravdu na chvíli rozhodilo.

Bylo to něco, co jde mimo vás – náhlá vzpomínka, dávná představa a pokus spojit si ji s tím mužem v místnosti, který byl velmi věcný a střízlivý. Je to člověk pracující profesionálně a zdá se být na hony vzdálen oné legendární podobě, kterou nosíte v hlavě z mladých let. Ten moment, kdy mi jen prolétl hlavou, znamenal, že jsem se opozdil u svého basového

nástupu a prošvihnul ho. Samozřejmě jsem přesně věděl, co jsem udělal, a trvalo mi méně než takt, abych se dostal zpět – pak už to bylo v pořádku. Ale myslím, že až teprve, když jsme začali vyjíždět a hrát před diváky, uvědomil jsem si, jaké úctě se stále těší. A je opravdu obrovským úspěchem vést skupinu téměř čtyřicet let.

Pracuje se s ním snadno?

Vcelku se dá říct, že ano. Je velmi přímý a jasně vyjadřuje, co chce; pokud to nefunguje, zkusí něco jiného. Mnohokrát jsme hráli to, co už bylo natočeno dřív a já z mého pohledu chci vždy zjistit, co dělali všichni ti baskytaristé přede mnou. Jako když jsem se učil hrát jazz – Charlie Mingus, Oscar Pettiford, Ray Brown, Paul Chambers – ti všichni volili odlišné přístupy k prezentaci téže písně, odlišný výběr not, feeling atd. A všichni baskytaristé, kteří doposud byli v Tull, měli odlišný přístup k tomu, co se postupně rozvíjelo, přestože někde uprostřed kariéry skupiny byly užívány basové linky, které byly na originální nahrávce, všichni si je přizpůsobili při hraní naživo. Chci zjistit, jakým způsobem hráli. To, co dělám, může mít souvislost s určitou verzí, již Ian vybral; jako *Living In The Past*, kde Jon Noyce hraje (zpívá swingovým stylem) *tý-dam ty dá tý dam-dam*, ale kde verze, kterou nám dal Ian, je spíš blíže originálu. Někdy nám dá koncertní nahrávku, jindy originál. Například v případě *Living In The Past* chtěl jít až k podstatě písně samotné. Když jsme dělali turné *Rubbing Elbows*, u *Thick As A Brick* jsme neudělali tu velkou rockovou část, odehráli jsme jen krátkou třiminutovou verzi jako součást směsi spolu s jinou písní. Ianova hudba je vždy výzvou! Poslouchá tak dobře, že má vždy pravdu, pokud není něco v pořádku. I když hraje něco jen chvíli, stále to bude vyhodnocovat, nikdy nevypíná. Je člověkem s představou dvacet na dvacet; je úžasně ho poslouchat.

Máš nějakou oblíbenou píseň?

Hmm... Není to úplně má nejoblíbenější, ale opravdu se mi líbí, jak funguje *In A Black Box*, je to nádherná věcička. Mám rád *Wond'ring Aloud* jako píseň, je jednou z mých nejoblíbenějších. Ó a vzpomínám si, že když jsme poprvé hráli *Life Is A Long Song* v Americe, cítil jsem reakci z publika a bylo to, jako když se odehrává něco, čemu nerozumíte.

Když jsem odešel ze školy a přešel v roce 1975 na fakultu, už jsem vědomě Jethro Tull neposlouchal, až do té doby než přišel onen telefonát. Takže jednou věcí byl poslech a nácvik písní, ale když jsme hráli před lidmi, dostavilo se malé mrazení v zádech a uvědomění si celé té historie v pozadí. Těší mě, když hrajeme *Thick As A Brick* a vždy mě bude bavit *My God!*

Florian Opahle Elektrická a akustická kytara



Můžeš se prosím představit čtenářům A New Day?

OK, jmenuji se Florian Opahle, je mi 22 – téměř 23 – let a ve skupině Iana Andersona hraji na elektrickou a akustickou kytaru při orchestrálních koncertech. Na kytaru jsem začal hrát, když mi bylo pět. Díky mým rodičům jsem dostal příležitost chodit na hudební školu, kde jsem až do dvanácti let studoval hru na klasickou kytaru, ale také jsem až do devatenácti chodil do hodin hry na elektrickou kytaru a studia jsem zakončil absolutoriem na speciální hudební střední škole v Německu. Začal jsem se účastnit nahrávání ve studiích a dělal turné s různými umělci v Německu. Tehdy jsem měl také vlastní

skupinu, hráli jsme cover verze různých skupin atd. Dělali jsme předskokany Jethro Tull v roce 2003 s Mashou a o šest měsíců později jsem dostal telefonát od Iana s dotazem, zda bych měl zájem účastnit se turné Rubbing Elbows. Samozřejmě jsem řekl, že ano.

Byl jsi fanouškem Jethro Tull?

O hudbě jsem měl jakési povědomí. Znal jsem jejich „hity“, ale abych byl upřímný, nebyl jsem jejich horlivým fanouškem. Byl jsem více ovlivněn Gary Moorem, Santanou a potom jsem měl období, kdy jsem „strouhal“ kytaru; ale v těch dnech už jsem poslouchal Martina Barre, takže nějaké věci jsem znal.

Co se týče písní Jethro Tull při živém vystoupení, jak mnoho volnosti máš v tom, co bys rád chtěl hrát, kolik musíš odehrát toho, co ti Ian řekne a jak moc se musíš držet toho, co původně nahrál Martin?

To záleží na skladbě. Existují věci, kde některé části jsou přizpůsobeny orchestru, takže moje osobní úloha je držet se v pozadí a nechat hrát orchestr. Hudba je dost proaranžovaná a vždy pracujeme s dirigentem, který nám dává pokyny. Samozřejmě ale jsou jiné skladby jako *Budapest*, kde je místo pro improvizaci na několik taktů a můžeš si dělat, co chceš, ale vždy s přihlédnutím, aby to zapadlo do kontextu – samozřejmě že

nemohu vyšilovat s nějakými metalovými riffy! U skladby *Budapest* jsem oslouchal Martina a to, co ve skladbě hraje, a pokoušel se přizpůsobit náladě písně, což je velmi důležité. Je to opravdu pěkná muzika.

Jaké to je pracovat s Ianem, protože je samozřejmě o hodně starší než ty – a ty jsi ve skupině nejmladší...

Je to pro mě obrovská pocta. Ian je jednou z rockových legend, takže si toho velmi vážím.

Jakou z písní Jethro Tull, které hraješ, máš oblíbenou?

Budapest je jedna z mých oblíbených a také *Aqualung*; a pak se mi opravdu líbí... počkej... *God Rest Ye Merry Gentlemen*, protože John O'Hara v ní udělal to pěkné Tom & Jerryovské místo s orchestrem uprostřed skladby. (AND #90)/ LM



Fotografie: Karel Brychta, Lukáš Brychta, Martin Webb

(RA) René Aujeský & (LM) Libor Mysliveček,
(JP) Josef Pikna, (PŠ) Pavel Švanda,
Karel Brychta, Vladimíra Pekárková

Pravopisné korekce: Vladimíra Pekárková

Speciální poděkování (Special thanks to) Martinovi Webbovi (Old Webby) a Davidovi Reesovi za trvalou podporu...

www.fanclub.jethrotull.cz

facebook

FANCLUB JETHRO TULL CZECH & SLOVAK REPUBLICS





NASHLEDANOU...